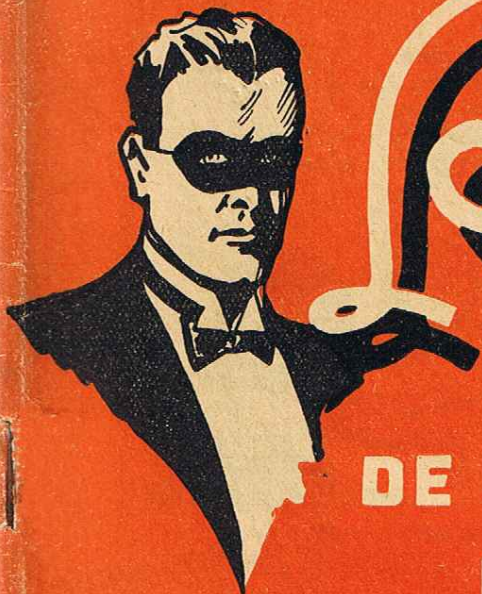

NIEUWE AVONTUREN

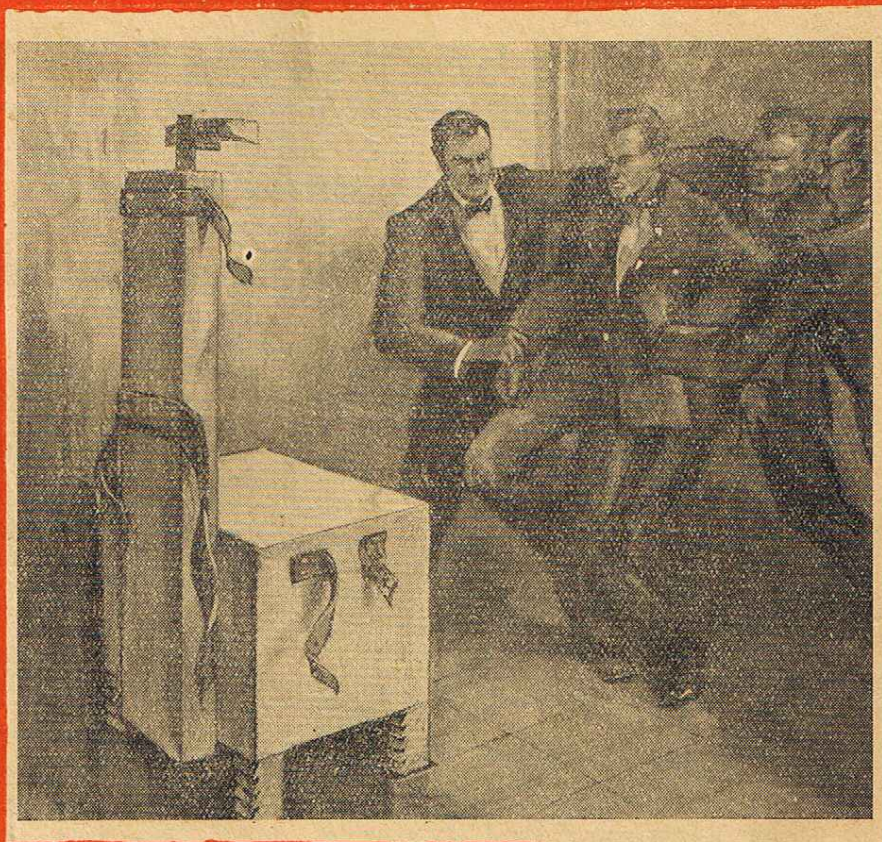
Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Folterkelder

Nr 2084

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Folterkelder

HOOFDSTUK I.

EEN NACHTELIJKE BERAADSLAGING

Big Ben, de geweldige klok van West-Minster had juist de laatste van twaalf dreunende, ver over Londen galmende slagen laten horen, toen in een smalle zijstraat niet ver van de Sint Paul's Cathedraal, het bekende bouwwerk van de beroemde architect Sir Christopher Wien, een goed gekleed man, met haastige schreden over het smalle trottoir liep.

Hij moest wel zeer goede ogen hebben, nu hij zo vlug liep, daar deze straat zonder winkels en zonder café's, tamelijk slecht verlicht was.

Hij droeg een donkere overjas en van zijn gelaat was niets te zien, want hij had de rand van zijn deukhoed ver naar beneden getrokken; hij liep met

gebogen hoofd, als iemand die diep in gedachten verzonken is.

Maar dat was deze man zeker niet, want hij probeerde, ofschoon hij nooit opkeek, de spaarzame voorbijgangers, die hij passeerde, steeds te ontwijken.

De eenzame wandelaar bevond zich hier in een van de oudste en schilderachtigste gedeelten van Londen, vol kronkelende, oude straatjes met eigenaardige namen, die herinnerden aan vroegere dagen, toen de Engelsman nog per diligence of met zijn eigen reiskoets reed.

Nadat de wandelaar de stille straat, over een lengte van een halve kilometer gevolgd had, sloeg hij een steeg in, die in een wijde boog in de richting van de machtige kerk liep. Hier was het zo

donker, dat men wel zeer goede ogen moest hebben, om er de weg te kunnen vinden en niet telkens te struikelen over de puntige keien, die overal omhoog staken.

Een paar lantaarns, ver uiteen geplaatst, moesten dit slop zo goed mogelijk verlichten, waarvan de wanden voor een groot deel bestonden uit blinde muren, de achterzijde uitmakend van kleine, popperige tuintjes, binnenplaatsen of kleine fabrieken.

Ongeveer twintig passen verwijderd van een dezer lantaarns, stond de man plotseling stil. Aan zijn linkerhand verhief zich nu op enige afstand, machtig, bijna dreigend, het geweldige koepeldak van de eeuwenoude kerk.

Hij keek naar links en rechts, maar er viel volstrekt geen leven te bespeuren in dit morsige slop, dat zelfs overdag maar hoogstzelden betreden werd, tenzij door iemand, die hier de weg uitstekend kende en wel wist, dat dit steegje een tijdsparende verbinding vormde tussen de twee hoofdstraten Cheapside en Ludgate Hill.

Iemand met zeer scherpe ogen had kunnen zien, dat hij nu voor een lage deur stond, die oorspronkelijk zeker groen was geschilderd, maar die er nu stoffig en verweerd uitzag, met een geheel verroest slot en roestige hengsels.

Wonderlijk genoeg maakten noch het slot noch de hengsels ook maar enig gerucht, toen de man ze opende met behulp van een sleutel.

De deur bleek toegang te geven tot een zeer kleine binnenplaats, donker als de nacht, waar een mufte lucht hing, want de muren eromheen waren hoog en de zon zou wel nooit doordringen tot op deze plek.

Het binnenplaatsje grensde aan een huis van een paar verdiepingen en de achterdeur daarvan opende de geheimzinnige wandelaar al even gemakkelijk en geruisloos, als hij het zoeven gedaan had met de deur in het slop.

Hij knipte een zaklantaarn aan en bij het licht daarvan doorliep hij haastig een paar vrij grote zalen, blijkbaar pak- of expeditieruimten, volgestapeld met

kisten en dozen en met twee lange tafels op stevige poten, in het midden.

Hij verliet dit huis weer aan de voorzijde en stond nu op een van die schilderachtige binnenpleintjes, zoals Londen er nog wel een paar dozijn heeft, maar het is lang niet gemakkelijk om ze te kunnen vinden.

En nu pas zou blijken waarom deze nachtelijke wandelaar niet eenvoudig dadelijk dit plein had opgezocht, in plaats van een lastige omweg te maken.

Er liepen namelijk ondanks het late uur, nog vrij wat mensen, en daarenboven hadden de lieden, die zich in het huis bevonden, dat hij nu wilde gaan betreden, hem noodzakelijk moeten zien, als zij dit gewild hadden, wanneer hij het plein van de andere kant genaderd was, wat hij juist tot iedere prijs scheen te willen vermijden.

Hij was namelijk met 'n enkele stap, na de deur van het pakhuis zacht weer achter zich te hebben gesloten, in een soort van snijding tussen dat huis en het aangrenzende, dat ook maar twee verdiepingen telde.

Deze snijding was zo smal, dat twee krachtig gebouwde mannen er elkander nauwelijks hadden kunnen passeren en zo donker als een graf.

Het huis, dat men wilde binnengaan, had echter een deur, op die snijding uitkomend en op die deur klopte de man, na even te hebben gewacht, op een bijzondere wijze, alsof hij een teken gaf.

Onmiddellijk daarna nam hij zijn hoed van het hoofd, rolde het dunne vilt op, stak het hoofddeksel in zijn rechter jaszak en haalde vlug uit zijn linker binnenzak een voorwerp, dat hij haastig over zijn hoofd trok.

Het was een soort kap, puntig, van dofzwarte zijde, die aan de voorzijde twee ronde, kleine gaten had.

Hij was hier juist mee gereed, toen de deur behoedzaam, op een kier geopend werd. Een zwak lichtschijsel gleed over de gedaante van de bezoeker, die onmiddellijk met toornige, hoewel gedempte stem beval:

— Weg dat licht! Heb ik met ezels te doen?

— Het is maar een kaars, meester ! zei een verschrikte stem en toen werd het dadelijk donker.

— Al was het een nachtpitje, men zou het schijnsel van het plein af kunnen zien.

De man was binnengetreten en had de deur achter zich gesloten.

Toen pas knipte hij zijn eigen zaklamp aan en liet het licht vallen op de man, die de blaker gedragen en hem de deur geopend had.

Deze was een jonge man van een jaar of dertig, in avondtoilet, met een bleek maar knap gezicht en grote, glanzende, donkere ogen.

De man met de kap nam hem een ogenblik zwijgend en aandachtig op en begon toen :

— Wat staat je nu te doen ?

— Allereerst het wachtwoord !

— Goed zo ! Het luidt : « Victoria-street ». Ben je voldaan ?

— Ja, ik ben voldaan !

— Wat zou je hebben gedaan, als ik geen wachtwoord had kunnen geven ?

De jongeman bracht zijn rechterhand te voorschijn, die hij tot dusverre achter zijn rug had gehouden en die de steel bleek te omvatten van een kleine voorhamer met een dunne lap omwikkeld.

— Dit zou ik hebben gedaan ! zei de man in avondtoilet lakoniek.

— Bravo ! Ik bemerk, dat je doortastend en niet dom bent ! Een zware hamer met een lap omwikkeld is een voortreffelijk wapen. Het doodt niet aanstonds, als men tenminste niet wil en het maakt geen geluid ! Je bent me aanbevolen door een mijner beste helpers, Armand Rovello. Hij prees nog meer je schrandrheid dan je moed, en dat is in dit geval van belang, want met slimheid kan ik ditmaal meer doen dan met leeuwenmoed ! De anderen zijn er toch reeds ?

— Dat spreekt vanzelf, meester !

— Ga mij dan voor. De zaak, waarvoor ik jullie bijeen heb geroepen, is van het grootste gewicht.

Zwijgend keerde Rovello zich om, deed een paar stappen in de kleine vestibule, die een liefhebber van oudheden zeker zou hebben doen watertan-

den, met haar vloerbedekking van blauwe en witte tegels, haar kostelijk eikenhout, waarmede de wanden besloten waren en het begin van de prachtige wenteltrap, die de twee mannen thans beklommen.

Op het portaal stond Rovello stil, ging op een deur toe, opende ze en kondigde met zachte, maar plechtige stem aan :

— De meester !

De man met de kap trad een vrij groot vertrek binnen, met twee ramen, waarvoor de gordijnen zorgvuldig waren dichtgetrokken.

Aan de grote, vierkante tafel in het midden hadden twee mannen gezeten, een in smoking, de ander in een tamelijk goedkoop confectiepakje, die nu haastig opstonden en eerbiedig zwijgend bogen.

De man, die met de zonderlinge naam meester was aangesproken, bleef een ogenblik op de drempel staan en keek naar de gezichten van die twee mannen, waarvan de een zeker vijftig, de ander nauwelijks twintig kon zijn en wier gelaat helder beschenen werd door de krachtige, zeer moderne elektrische lamp die van de zoldering afhing.

Toen trad hij naar voren en begon, terwijl Rovello de deur zorgvuldig sloot, zich tot de oudste der twee mannen bij de tafel richtend :

— Jou ken ik, jij bent Peter Maine. Je hebt reeds goede dingen verricht. Ik wilde jou er bij hebben, omdat het thans niet om krachttoeren gaat, maar om een slimheid, die groter is dan die van... een zeker iemand, die wij straks ter sprake zullen brengen. Dan is deze knaap natuurlijk Dave Hoot, van wie men mij gezegd heeft, dat hij voor niets terugdeinst en kundig is in het vermommen.

Hij kwam nog een stap nader en door de ronde gaten in de zwarte kap, loerden twee ogen, waarvan men de kleur niet kon onderscheiden, met grote aandacht naar het regelmatigge, op het eerste gezicht uitdrukkingloze gelaat van de jongste der drie in die kamer aanwezige mannen.

— Je gezicht bevalt me. Het is het gezicht van een man, die vooruit wil komen in de wereld.

— Hoe dan ook ! voltooide Hoot, kalm, zijn grijsgroene ogen op de twee ronde gaten van het masker gericht.

— Dat is een woord, dat ik graag hoor ! Gaat allen nu zitten, dan zullen wij praten. Lang behoef het niet te duren, maar ik hoop, dat hetgeen jullie zullen zeggen, ook hout snijdt !

De man met de kap zat wel een volle minuut roerloos, als in diepe gedachten verzonken en begon toen met een dofte stem, de handen in de glacé handschoenen gebald op zijn knieën, te praten.

— In de laatste tijd zijn een paar mijner ondernemingen op een even geheimzinnige, als afdoende wijze mislukt. Ondernemingen, die ik op touw had gezet, onder aanwending van al mijn geestkracht, mijn vindingrijkheid, mijn vernuft en mijn kennis van vele zaken. Ondernemingen, tenslotte, die mij duizenden hadden moeten opleveren, en een zeer behoorlijk percentage aan degenen, die het geluk hadden mijn plannen te mogen uitwerken. In de aanvang was het mij een raadsel, waaraan die mislukkingen moesten worden toegeschreven, totdat het toeval, of misschien wel de duivel, mij de man leerde kennen, die zich op mijn weg durfde plaatsen.

De stem van de meester had een schorre klank gekregen, de nagels nepen nog dieper in de handpalmen, toen hij vervolgde :

— Ik behoef thans de naam van die man nauwelijks meer te noemen. De naam van deze man, ik weet niet of hij werkelijk zo heet, maar bijna de ganse wereld kent hem als zodanig, luidt : John Raffles ! Drie weken geleden ongeveer ontdekten wij, door het grootste van alle toevallen, het huis in de straat, die ik als wachtwoord heb gegeven, de Victoriastreet ! Jij weet, Maine, want je hebt er zelf ook aan moeten meedoen, dat ik dat huis twee weken lang nauwkeurig heb laten gadeslaan. Het was vruchteloos. Ik weet mijn vijanden te waarden, Raffles was veel te slim

om in de val te lopen, en hij bleef weg.

De meester wachtte even, alsof hij zijn geheugen moest raadplegen en vervolgde op dezelfde doffe toon, gedempt door de zijde van de kap :

— Ik behoef nauwelijks te herinneren aan die tegenslagen. Wij hadden in onze dienst een uitnemend hypnotiseur, die ons zelfs de moeite bespaarde, de lieden, die wij hadden aangewezen, te doden ! Hij wist ze in slaap te maken, anderen beroofden hen. Totdat die hond, die vervloekte Raffles, de zaak doorzag en een harlekinade op touw zette, die ons Robert Clynch, de hypnotiseur ontnam, en die ons beroofde van de opbrengst van een plan, dat zo voortreffelijk bedacht was ! Maar wat betekende dit bij de tweede maal, toen hij zich met onze zaken bemoeide ? Enigen onzer mensen zijn de gevangenis ingegaan, door zijn toedoen ! En hij heeft het voor ons onmogelijk gemaakt, al was het maar een penny, aan de zaak te verdienen ! Daarentegen waren onze onkosten ditmaal zeer hoog ! De voorbereiding van de slag had weken van arbeid gekost, en ook ditmaal was alles weer vruchteloos !

De drie mannen, die zwiingend en roerloos toeluisterden, hoorden de tanden van de meester over elkaar knarsen, terwijl hij deze laatste woorden sprak.

Hij sloeg een paar maal heftig met zijn rechtervuist op zijn knie en vervolgde :

— Ik duld dit niet langer ! Wanneer wij ons niet uit alle macht te weer stellen, dan zal Raffles ons de baas worden. Ik weet, dat ik jullie en mijzelf voor een zeer zware taak stel, maar zij moet vervuld worden. Geen veiligheid voor ons, geen kans op slagen, geen rijkdommen, geen lustig, vrolijk leven, alvorens die man is weggevaagd, vertrapt, uit de weg geruimd ! Maar ik ben niet de man om ijdele bedreigingen te uiten; jullie weten het ! Ik ben gekomen om plannen met jullie te beramen. Ik zelf zal, naar ik hoop, ze aan de hand kunnen doen, maar ik wacht de voorstellen van drie mannen, die mij als de schranderste onder ons klein, maar uit-

gelezen troepje zijn aangewezen. Jij bent de oudste, Maine, begin dus.

Maine haalde zijn goedverzorgde hand eens door zijn reeds grijzend haar, staarde in het licht van de lamp, boog het hoofd, zijn handen tussen de knieën klemmend en zei tenslotte, met een gebaar van wanhoop :

— Al een week denk ik over de zaak na. Een week lang besteed ik al mijn denkkraft onafgebroken aan de vernietiging van deze man, die reeds veel te lang ons bestookt heeft ! En... ik heb niets gevonden. Raffles is als 'n schim, als een spookverschijning, als een nevelbeeld, nimmer te vatten en nooit in zijn ware gedaante te aanschouwen. Eensklaps treedt hij te voorschijn uit de duisternis, slaat bliksemsnel toe, trekt zich terug en is verdwenen. Meester, berisp mij niet al te zeer, maar ik kan niets vinden !

De man met de kap maakte een gebaar van ongeduld en zei toen kortaf tot Rovello :

— Ik heb gedacht, dat wellicht een vrouw... begon Rovello aarzelend.

Maar aanstonds haalde de meester minachtend de schouders op en viel hem in de rede :

— Blijf mij van het lijf met die praatjes ! Anderen hebben het geprobeerd, tot twee malen toe en met een fatale uitslag ! Neen, met een vrouw als lok-aas behoeven wij niet aan te komen en zeker nu niet op de wijze, die tot dusverre is toegepast. Raffles is geen gymnasium-knaap, die verliefd wordt op een mooie paardrijdster. Dan zal ik de zaak op moeten geven, tenzij Hoot misschien iets zou weten ?

De jongen bekeek zijn nagels, hief toen zijn grijsgroene ogen langzaam op naar de meester en antwoordde rustig en afgemeten :

— Misschien klinkt het arrogant, meester, maar ik geloof inderdaad, dat ik iets gevonden heb, hetwelk althans te proberen valt !

De man met de kap kwam dadelijk vooroverleunen, trok zijn stoel met een ruk nog wat dichterbij de tafel en beval kortaf :

— Laat horen !

HOOFDSTUK II.

DRIE DIAMANTEN

Het was ongeveer zeven uur in de avond, toen de eerste toneelspelers door de oude deur gingen, die de artisten-ingang vormt van het aloude Garrick-theater, aan de Charing Cross Road gelegen.

Die avond werd Romeo en Julia van Shakespeare opgevoerd. De vooruitzichten waren gunstig; de directeur van het gezelschap, die de stoute schoenen had aangetrokken en voor het volle seizoen het Garrick-theater had gehuurd, had de pers weten warm te maken, hij had een voortreffelijke Romeo, een nog jong, begaafd acteur weten te engageren, maar er was iets, wat in de aller-eerste plaats in staat was hem bij voorbaat de handen te doen wrijven en op een eclatant succes te doen hopen; dat was het feit, dat Miss Maud Ingerstone, eertijds Mevrouw Mackay, die nooit haar toneelster-naam had losgelaten, ook niet in haar huwelijk, de rol van Julia zou vervullen.

Op zichzelf was dit niets nieuws.

De schone, nog jonge actrice had die rol reeds herhaaldelijk gespeeld bij verschillende gezelschappen en de kritiek had haar altijd zeer geroemd.

Maar deze keer was er iets heel bijzonders aan haar naam verbonden, want zij was de echtgenote van de bankier Mackay, die de opzienbarende zaak met de valse juwelen had gehad! Heel Londen sprak er nog van hoe deze wrede echtgenoot het had durven wagen, achtereenvolgens de zeer kostbare diamanten, die hij zijn vrouw ten

geschenke had gegeven, had doen omruilen tegen volmaakt waardeloze namaaksels, teneinde aan het geld te komen, nodig om zijn eigen grote verliezen op de beurs te dekken. Dit spelletje was goed gegaan, totdat op een noodlottige avond Maud Ingerstone bewusteloos werd gemaakt in een schouwburgloge en van al haar juwelen beroofd werd.

Toen moest de zaak wel aan het licht komen, want de verontwaardigde dieven — naderhand bleek het, dat zij in dienst stonden van de geheimzinnige Mister X — kwamen zich bitter bij de echtgenoot van de bestolene beklagen en eisten schadeloosstelling. Men wist reeds, dat een hunner, 'n zekere Houston, bij die gelegenheid werd gearresteerd, welke arrestatie later gevolgd werd door die van een zijner voor-naamste medeplichtigen.

Dat Mister X zelf, de man met de kap, ditmaal nog buiten spel bleef, de lezer heeft het kunnen opmaken uit hetgeen in het vorige hoofdstuk geschreven werd. Nog altijd was hij op vrije voeten, gaf zijn instructies en begon langzamerhand gevaar op te leveren voor geheel Londen.

Bijna aanstonds na de ontdekking van het bedrog verliet de jonge toneelster, die tijdelijk haar beroep vaarwel had gezegd, heftig verontwaardigd en tot in het diepst van haar hart geschokt door wat zij te horen kreeg aangaande de levenswijze van haar echtgenoot, de bankier en sloot onmiddellijk een enga-

gement af met Arthur Kennedy, de huurder van het Garrick-Theater, die op zijn beurt aanstonds alle krachten inspande, om binnen weinige dagen 'n goede voorstelling, met Maud Ingerstone als ster, aan het publiek te kunnen voorzetten. De heer Kennedy was zeker een uitnemend theaterman, maar hij was in de eerste plaats zakenman en hij begreep zeer goed, hoeveel geld deze samenloop van omstandigheden hem kon inbrengen.

Al was Maud Ingerstone een veel minder goede actrice geweest dan zij inderdaad was, het snobbistisch publiek zou toestromen, om de vrouw te kunnen zien, die in een operalouche beroofd was van 50.000 pond sterling aan juwelen, die er hoogstens vijfduizend waard waren, want wij mogen niet nalaten mede te delen, dat Mackay kans had gezien, al de diamanten te laten vervangen door waardeloos glas — op drie na. En die drie, laten wij het maar dadelijk zeggen, waren in handen gevallen van John Raffles. Dit feit echter was slechts aan zeer weinigen bekend, zoals spoedig genoeg zal blijken.

Die zaak van de gestolen juwelen dus, vormde een grote attractie voor de heer Kennedy en hij moest zich met de uiterste krachtsinspanning beheersen, om het feit niet met koeien van letters op de aanplakbiljetten te vermelden.

Thans vergenoegde hij er zich mede, de naam van Maud Ingerstone te drukken met de vetate letters, die er beschikbaar waren.

Onmiddellijk onder de haren kwam de naam van de jonge acteur, die de rol van Romeo zou spelen, Archibald Meredith.

De repetities waren dus aanstonds met veel ijver begonnen, want de geëngageerde acteurs begrepen zeer goed, dat hier de kans van hun leven lag en dat het stuk geruime tijd « repertoire zou kunnen houden ».

Omstreeks half acht verscheen Miss Ingerstone zelf, vergezeld door haar kamenier.

Zij knikte de portier nauwelijks toe, liep haastig langs zijn helder verlichte loge, waar zij in vroegere jaren zelf zo

menigmaal de voor haar gebrachte bloemen en brieven ging halen, besteed de brede, houten trap, opende de dubbele tochtdeur en bevond zich nu aanstonds achter de coulissen van het toneel.

Er was een rij kleedkamers, langs de achtermuur en dan waren er nog op de eerste verdieping, ter weerszijden van het toneel en te bereiken langs twee trappen, links en rechts van het toneel.

Het was tamelijk rustig op dat tijdstip, de toneelknechts hadden de decors voor het eerste bedrijf reeds gezet, en zo stonden daar dan trots, fier en schoongeweld en met de tint van blank marmar, de kartonnen en houten pilaren in de feestzaal van het kasteel van de oude Capulet.

Een paar mannen liepen op het halfduistere toneel heen en weer, verzetten op de aanwijzingen van de tweede regisseur, hier een sofa, daar een leunstoel of een zware tafel, beladen met kartonnen kroezen en houten drinkkanen.

Maud Ingerstone liep zwiingend en met snelle pasjes, door haar kamenier op de hielen gevolgd, naar de deur van haar eigen kleedkamer.

Zij maakte dadelijk licht en ontstak, nog altijd zonder iets te zeggen, de beide lampjes ter weerszijden van de hoge kapspiegel.

Terwijl zij haar handschoenen uittrok, begon de kamenier haastig het vrij grote valies te ontpakken, dat zij niet zonder moeite gedragen had, en dat een fraaie schminkdoos van ebbenhout met zilveren inlegsels, een volledig toiletgarnituur en nog een sandelhouten doosje met toneeljuwelen bleek te bevatten.

Toen deze op het oog zo kostbare versierselen met een blikkerig geluid op het marmar van de schminktafel neerkletterde, wierp Maud er een boze blik op, liet een kwaad, snuivend geluid horen en zei verachterlijk :

— Er was een tijd, dat ik iets beters kon dragen. Waar is Mr. Kennedy ?

Juist en bij wijze van antwoord liet de zware stap van de directeur zich horen, die voorbij wilde gaan, maar nu binnentrad en zei :

— Hier ben ik al ! Wat heb je aan Papa Kennedy te zeggen ? Weet je, dat het stormloopt ?

— Als ik het niet wist, hoefde ik maar naar je gezicht te kijken. Je glimt als een volle maan !

— Wel, mij dunkt, dat er aanleiding is om te glimmen, hernam Kennedy glimlachend. Wat jou betreft, Maud, ik geloof niet, dat jou humeur is, zoals ik het gaarne wenste. Tegenslag ? Is er iets gebeurd ?

Maud kneep de lippen oopen, alsof zij geen antwoord wilde geven, maar toen barstte zij eensklaps uit :

— Wat moest dat nu eigenlijk betekenen ? Waarom laat je zulke dingen opnemen ? Je weet toch heel goed, dat er geen woord van waar is ! De werkelijkheid is waarlijk al ruim voldoende, om dit oude kippenhok vol mensen te krijgen. Ik moet je zeggen, Kennedy, dat ik allesbehalve gesticht ben over zulke reclametrucs, waarvan ik part noch deel heb. En als je bijgeval voornemens bent, die flauwiteiten te herhalen, dan zou ik het waarden, als je mij eerst daarin kende ! Per slot van rekening ben ik toch niet de eerste de beste, al ben ik dan een lange tijd niet opgetreden. Ik ontken niet, dat je mij niet een behoorlijk salaris betaalt, maar ik heb toch ook nog andere rechten, zou ik denken ! En ik wil niet belachelijk worden gemaakt. Heb je me verstaan ?

Kennedy had verbluft geluisterd naar deze woordenstroom, die hij vruchteloos had trachten te onderbreken.

Pas toen zij zweeg, kon hij verbaasd vragen :

— Waar heb je het nu eigenlijk over ? Ik weet niet wat je bedoelt !

— Och kom ? Dat dwaze stukje in de bladen is dus niet van jouw afkomstig ?

— Ik bemoei me niet met de reclame ! Dat doet de persagent. Heeft hij een stommitieit begaan ? Ik heb nog geen tijd gehad om iets te lezen. En waar beklag je je nu over ?

Zonder dadelijk te antwoorden, stapte Maud Ingerstone op het bijna ont-pakte valies toe, nam er een paar dag-

bladen uit en stak ze Kennedy toe met de woorden :

— Alsjeblieft ! Lees dat ! Alles netjes met blauw omstreept. En laat ik je nu maar zeggen, dat het alles van a tot z uit de duim is gezogen. Stel je voor, ik zou mij bitter beklaagd hebben, niet over de diefstal van mijn prachtige juwelen, maar speciaal over het verlies van drie van de grootste en mooiste diamanten daaronder ! Neen, lees nu maar niet en laat ik het je liever zeggen, dat gaat vlugger. Ik zou tegen een persman verteld hebben, dat ik zo innig graag die stenen terug wilde hebben, ten eerste omdat ze mij persoonlijk toebehoren, ten tweede, omdat ik geloof, dat ze mij geluk aanbrengen, ten derde omdat ik ze nodig heb in mijn carrière. En tenslotte zou ik gezegd hebben, dat ik het zo heerlijk zou vinden als nu eens een goede geest, juist op mijn verjaardag die drie diamanten hier in deze schouwburg aan mijn adres kwam terugbrengen ! Kan het krankzinniger ? Heeft men ooit van zoiets wanhopig flauws gehoord ? De mensen zullen denken, dat ik gek ben.

— Waarom eigenlijk ? vroeg Kennedy, die volstrekt niet onaangenaam getroffen was. Wat is er voor geks of flauws aan ? Als ik vrouw was, dan zou ik die wens heel natuurlijk achten !

— Maar ik heb zo iets helemaal niet gezegd, tegen niemand ! Zelfs al zou ik het gewenst of gedacht hebben !

— Ah, zit hem daàr de kneep ? hernam Kennedy, met een lange uithaal. Het is dus minder het feit zelf, dat je zo opwindt, dan wel de omstandigheid, dat ze het verzonnen hebben !

— Misschien wel, zei Maud pruilend.

— Maar meisje, dat heeft toch immers niets te betekenen ! zei Kennedy sussend. Als het niet waar is, dan is het toch goed gevonden ! Zeggen de Italianen.

— Maar wat is het doel van dat kinderachtige leugentje ? hernam Maud weer. Wie heeft het rondgestrooid en waarom ? Een kind kan toch wel begrijpen, dat de man, die nu de drie diamanten in handen heeft, niet zo gek zal zijn, voor een waarde van bijna

duizend pond sterling, zo maar weer weg te geven!

— Dat moet je niet zeggen, zei Kennedy gemoedelijk. Je hebt dieven, die verbazend fatsoenlijk zijn, die er een soort eergevoel op na houden, waar je gewoon van tegen de grond slaat. Intussen, eergevoel is niet genoeg en ze zouden ook nog moedig moeten zijn! Ik hoop nu maar, dat je vanavond niet te veel aan die malligheid denkt en haast je liever een beetje met kleden, want je bent al laat genoeg! Het wordt stampvol, let op mijn woorden!

— Maar wie zou dat stukje hebben kunnen schrijven en rondsturen aan verschillende bladen? Kan je persagent het gedaan hebben?

— Dat is best mogelijk! Als dat je plezier doet, zal ik het hem meteen even vragen. En maak nu wat voort, want over een half uur beginnen we.

En Kennedy ging heen, wel wat verwonderd over de zaak, liep om het toneel heen, opende een deur en kwam zo in een klein kantoor, dat hoofdzakelijk diende om er een telefoontoestel te kunnen neerzetten.

Hij belde zijn persagent op; deze heer wist van niets en toonde zich zelfs niet weinig verbaasd over het bericht. In zijn stem klonk zelfs iets van teleurstelling, dat hij zelf niet op die goede inval was gekomen.

— Maar het is waanzin, zei mijnheer Kennedy, kwaad. Er wordt in het stukje ook van een verjaardag gesproken!

— Wat dat betreft, dat zou prachtig kloppen, want je eerste actrice is vandaag juist dertig jaar geworden. Kan ze het zelf soms gedaan hebben?

— Als dat waar is, dan is ze nog een veel beter toneelspeelster, dan waarvoor ik haar houd.

En met die woorden legde hij de hoorn op de haak en betrad in gedachten het toneel weer.

Dadelijk zag zijn scherp oog, dat er

een zekere spanning heerste, die volstrekt niet alleen het gevolg kon zijn van de omstandigheid, dat het hier een première betref. De acteurs en actrices « konden hun rol wel dromen », zoals het met een vakterm luidt, en er was niet de minste reden tot zenuwachtigheid. Toch zag men hier en daar fluiserende groepjes, verwonderde gezichten, soms zelfs wel een angstige uitdrukking op een geschminkt meisjesgezicht.

Geen twijfel was mogelijk, dat zotte verhaal van de drie diamanten had reeds de ronde gedaan en wie weet, wat die dwaze schepseltjes eigenlijk verwachtten! Misschien wel, dat er midden in de voorstelling een man met een zwart masker voor het gelaat en een lange mantel om de leden en een punthoed op het hoofd, het toneel zou betreden en met een stentorstem zou uitroepen: « Ziehier dan weer uw juwelen terug, markiezin! » waarop hij Maud met een sierlijk gebaar de diamanten zou toewerpen en met statige passen weer zou vertrekken, liefst door een valluik.

De schepseltjes waren er dwaas genoeg voor, om zoiets te kunnen geloven.

Hij bedacht nu, dat de deur van de kleedkamer tijdens het gesprek had opengestaan en wat een enkele figurante hoort, dat weet vijf seconden later een heel toneelgezelschap van honderd-twintig koppen!

Het was overigens zeer goed mogelijk, dat de meeste leden van het gezelschap het bericht al hadden gelezen.

Wat mijnheer Kennedy echter volmaakt onmogelijk voorkwam, dat was, dat de dief van de drie diamanten inderdaad zo weergaloos dom en zo onzelooflijk onvoorzichtig zou zijn, te doen, gelijk Maud Ingerstone volgens dat berichtje half en half scheen te verwachten.

HOOFDSTUK III.

TUSSEN DE SCHERMEN

De voorstelling was begonnen en een stampvolle zaal volgde met grote aandacht en alsof het nog nooit vertoond was, de handeling van de verhevenste en daarbij de somberste liefdestragedie, die wellicht ooit geschreven is.

Maud Ingerstone was beter dan ooit. Meredith ontpopte zich als een jonge acteur van bijzonder talent en iedereen in de grote, oude zaal voelde met twee uitverkorenen te hebben te maken, toen de beroemde balconscène begon.

De jonge actrice stond op het balkon ongeveer drie meter van de grond, een weinig voorover geleund.

Kunstig aangebrachte schijnwerpers suggereerden op treffende wijze 't licht van de maan en dat licht stroomde over haar witte gestalte en over de jonge Romeo, die daar beneden stond, rank en schoon, het hartstochtelijke gelaat opgeheven naar het meisje daarboven, de armen uitgespreid, terwijl het gevest van zijn zwaard flonkerde in het licht, dat op hem neerstroomde.

De bomen toerden grillige schaduwen op het toneel, dat met een groen doek overspannen was, en zeker moesten de toeschouwers de indruk krijgen, dat zij hier getuige waren van een minnespel, zich afwikkellend in een prachtig park, terwijl de maan door het gebladerte scheen.

De stem van Julia jubelde; zij werd beantwoord door het donkerder geluid van haar jonge minnaar en verder ging dat weergaloze gesprek tussen die twee maar voort.

Het tafereel eindigde in een ademloze stilte en toen barstte een donderende lawine van applaus los, dat de beide spelers tot zeven maal terugriep.

En pas toen het licht weer opging, zag zij hoe vol de zaal eigenlijk was. De verrukte Kennedy had zelf bezoekers tegen duur geld toegelaten in de onmiddellijk aan het toneel grenzende loges, die anders nooit gebruikt werden.

Een weinig vermoeid, maar opgetogen door het onmiskkenbare succes, dat zeker meer de toneelspeelster dan de bestolen bankiersvrouw gold, keerde Maud naar haar kleedkamer terug, met een fraaie ruiker rozen in de armen, die een der suppoosten haar was komen overhandigen.

Gertrude zat als naar gewoonte op haar te wachten, bezig met een handwerkje, om zich de tijd wat te verkorten.

— Wat een prachtige bloemen, mevrouw! riep zij vol bewondering uit, terwijl zij opstond. Rozen nog wel, die zullen mooi wat gekost hebben in deze tijd! Ik heb hier een vaas, ik moest ze in water zetten, dan blijven ze langer goed.

Maud wilde haar de rozen overhandigen, toen zij plotseling, als verdwaasd, naar de bloemen bleef staren en toen langzaam haar linkerhand te midden van de geurige rozen dompelde.

Zij hield een klein, keurig in wit papier gewikkeld, pakje in de hand, met

een paar elastiekjes op zijn plaats gehouden.

Zij liet een zachte kreet horen, gaf haastig de ruiker aan het verwonderde meisje en maakte het papier los.

Het was gewikkeld om een sierlijk, houten doosje, waarvan zij het deksel gemakkelijk kon omklappen.

Zij slaakte een luide kreet, half van verbazing, half van vreugde; daàr lagen, fonkelend als nooit te voren, de drie echte diamanten uit het snoer, dat haar ontstolen was op die gedenkwaardige avond, in een loge van de grote Opera.

Aan hun echtheid kon geen seconde getwijfeld worden, daarvoor kende Maud al haar stenen te goed. Alle drie hadden een ovale vorm en zij waren zo groot als behoorlijke erwten!

Ook de wijze, waarop de diamanten gezet waren geweest en aan het snoer van gouden schakeltjes waren vastgemaakt, hon haar onmogelijk bedriegen. Het waren stellig de drie enige, echte diamanten, die zich nog aan het collier hadden bevonden en die zij, naar de bladen verzekerd hadden, teruggevraagd had aan de dief, juist op deze avond!

Met koortsachtige haast zocht zij verder in de prachtige ruiker, zonder echter iets te vinden. Maar de kamenier, kalmer en met meer ervaring, had het witte papier opgeraapt, waarin het doosje verpakt was geweest, draaide het om en bemerkte, dat het aan de binnenzijde beschreven was.

— Hier staat wat op, madame, zei Gertrude, Maud het papier overhandigend.

En de schone toneelspeelster las met toenemende verbazing en schrik:

De bladen hebben vanochtend bericht, dat gij de wens hebt uitgesproken, uwe diamanten, dat wil zeggen, de drie enige echte uit uw collier, vandaag terug te ontvangen. Ik weet niet of het waar is. Misschien wel, misschien ook niet. Maar de kans erop bestaat en waar het mij mogelijk was, heb ik nooit nagelaten de wens te vervullen van een begaafde kunstenaar, die tevens een

schone vrouw is. Ik veroorloof mij dus, u hierbij het verlangde aan te bieden, met de verzekering van mijn hoogachting en met het verzoek, niet al te slecht te denken over,

die zich tekent,

uw dw. dienaar John Raffles.

Maud, die het briefje onwillekeurig halffluid had gelezen, liet het papier zakken en keek verwilderd, eerst naar Gertrude, dan naar de rozen, dan weer naar de drie diamanten, die daar onloochenbaar hunne aanwezigheid demonstreerden, glanzend in het licht, vonken om zich heen werpend, in alle kleuren van de regenboog.

— Dat is bijna om bang van te worden! stamelde zij tenslotte. Gertrude, dat moet onmiddellijk worden onderzocht. Ga eens kijken waar Mr. Kennedy is. Haal hem hier. Ik zal mij zelf wel even verkleeden. Vlug wat! En tracht onderweg ook te ontdekken welke suppoost mij die rozen gebracht heeft.

Gertrude had scherpe ogen; een vluchtige blik op het briefje, was haar voldoende, om haar te laten zien, dat haar meesteres het niet ten einde had gelezen.

Schuchter zei ze, haar meesteres het papier weer toestekend:

— Er staat nog iets onderaan, mevrouw!

— Je hebt gelijk, er is een postscriptum! Ik ben helemaal in de war.

En weer las zij half luid:

Het zou mij zeer vereren en een groot genoegen doen, als gij, ten bewijze, dat ik mij vergeven mag achten, in het nu volgende tafereel de drie diamanten zoudt willen dragen.

— Ik zal ze dragen! riep Maud opgewonden uit. Het is een ridderlijke daad van hem, en die mag niet onbeloond blijven! Doe nu wat ik je gezegd heb, Gertrude!

Het meisje snelde de kleedkamer uit en van dat ogenblik af kon men wel zeggen, dat er een soort pandemonium heerste achter op dat oude toneel, waar

de toneelknechts vloekten en scholden, omdat iedereen hun die avond voor de voeten scheen te lopen en het changeren zeer bemoeilijkten.

Het verhaal van die wonderlijke, ongelooflijke gift ging als een lopend vuurtje rond. En de wonderlijkheden volgden elkander zo snel op de voet, dat er bijna geen oog op was te houden.

In de eerste plaats kon men onmogelijk de suppoost vinden, die de rozen op het toneel had gebracht en die toch de gewone weg had moeten volgen, dat wil zeggen, door het lage deurtje, naast de orkestbak, die van de zaal, over een trapje van vier treden, onmiddellijk naar het toneel voert.

Niemand had een suppoost door dat deurtje zien gaan, ook niet de brandwacht, die er het dichtst bij stond, maar dat werd al dadelijk verklaard, door dat men in een donker hoekje van het requisietenmagazijn, waar bij toeval iets gezocht moest worden, een ias van bruin laken vond en een pet van dezelfde kleur, met goud gallon versierd en, zoals de suppoosten van het Garrick-theater ze tegenwoordig dragen.

Overigens, men trommelde de suppoosten uit de zaal dadelijk bij elkaar en allen bezwoeren zij, hun post bij de deuren naar de vestibule geen ogenblik te hebben verlaten. Niemand had de rozen gebracht, of er zelfs maar een gezien. Wel lagen er vier of vijf bloementoefen te wachten in de koffiekamer, doch die mochten pas bij het begin van de grote pauze worden overhandigd!

Men ging informeren bij de portier van de artisteningang, maar die verzekerde geen suppoost te hebben zien passeren en ook niet iemand, die er uit zag als zulk een functionaris!

Intussen kon het publiek onmogelijk wachten op de uitslag van dit onderzoek; het werd reeds een weinig ongeduldig en het volgende tafereel nam een aanvang.

Door de zaal ging een soort zucht van verbazing, toen men daar Julia zag opkomen, het gewaad versierd met drie

fonkelende diamanten, die heel zeker geen toneeljuwelen waren! Het spreekt vanzelf, dat tallozen zich het bericht in de bladen herinnerden en een tijdlang lette men niet op het gesprokene, op de tragische handeling, die zich daar afspoon tussen de beide gelieven, en alleen maar op het wonder van die teruggekeerde diamanten!

Niet zodra was Julia voor het eerst opgekomen, of in de bovenste artistenloge, aan de linkerzijde van het toneel, stond een elegant, nog jonge man op, met een bleek, scherp getekend gezicht en ogen van een groenachtig-grijze kleur, keurig gekleed in rok, die heel zacht zijn stoel achteruitschoof, onhoorbaar de logedeure opende en een ogenblik bleef staan op het smalle, ijzeren portaal, vanwaar de wenteltrap begon, eveneens van ijzer, die zich om een stalen mast, naar beneden slingerde.

Vanwaar hij stond, kon hij tussen de friezen door, een stuk van het toneel zien, schimmig verlicht.

Hij zag de talloze touwen en staaldraden, waaraan de coulissen en achterdoeken waren opgehangen, en de smalle, half uit hout, half uit ijzer vervaardigde brug, die op grote hoogte dwars over het toneel liep, ten dienste van de changeerders, en die, wegens gebrek aan voldoende steunpunten, eveneens aan staalkabels was opgehangen.

Hij kon duidelijk de man van de schijnwerper op zijn platform zien zitten, klaar om volgens de aanwijzing van de inspeciënt, het licht te temperen of krachtiger te doen schijnen.

Het portaal was het einde van een zeer smal gangpad, dat rondom het toneel liep en waarop halverwege de luchtbrug uitmondde, waarvan zoeven gewaagd werd.

De jongeman uit de loge volgde dit pad, uit dunne, ijzeren platen bestaande en voorzien van een wrakke leuning, die grote voorzichtigheid gebod, totdat hij dicht bij de luchtbrug gekomen, stilstond en fluisterend een paar woorden sprak.

Uit de bijna volkomen duisternis, die hier tussen de opgehangen schermen en achterdoeken heerste maakte zich een gedaante los.

— Jij daar, Dave? vroeg een zeer zachte stem.

— Ja, ik ben het! Heb je het gezien?

— Als ik het niet gezien had, zou ik blind moeten zijn! Ze draagt ze! Hij heeft het dus toch durven wagen, en in dat opzicht was je voorspelling juist. Maar wat nu? Wij zijn hier maar met ons vijven, verdeeld over dat reusachtige toneel, wat kunnen wij doen?

— Je vergeet de portier, die in onze dienst is! zei Dave Hoot op even zachte toon. Hij heeft in opdracht, streng te letten op ieder vreemd gezicht en niemand, die hij niet kent, te laten weggaan of binnenkomen, zonder onmiddellijk Dick te waarschuwen, die dan zijn maatregelen zal nemen. Buiten staan nog vier man, met een auto en een motorfiets, die hem moeten nagaan. Kun jij vermoeden hoe hij het gedaan heeft?

— Geen flauw idee. Ik weet alleen, dat de diamanten in een toef rozen hebben gezeten, die door een suppoost is gebracht; dat zeggen ze daar beneden tenminste. Ze hebben een suppoostenjas en een pet gevonden en Raffles moet dus de man zijn geweest, die de bloemen gaf, of een handlanger van hem. Maar onder welke gedaante hij dan hier binnen is gedrongen, zonder dat iemand iets ongewoons gemerkt heeft, dat is mij een raadsel! Moet ik hier blijven?

— Neen, ik kan niet inzien, wat je hier nog zou kunnen doen, Harry. Ga maar naar beneden en voeg je bij de anderen en zorg dat je je nek niet breekt, het is hier stikdonker. Verderop is toch ook nog een trap naar beneden?

— Ja, in de hoek van het toneel, vlak bij de achtermuur. Houdt je maar aan de leuning vast, Dave, maar vertrouw er niet al te veel op, want het ding is wrak. Loop dan maar voor me uit! Maar dat zeg ik je, als we hem

pakken, dan knijp ik mijn handen dicht.

— Hij kan hier niet weg! hield Dave vol. Je kunt het toneel op twee manieren verlaten, door het deurtje naast de orkestruimte en langs de loge van de portier! Bij de deur staat een van onze mannetjes, met voortreffelijke ogen en die iedereen van het personeel goed kent. Gaat er een vreemde voorbij, dan moet hij het onmiddellijk zien en rapporteren, en als daar geen kans voor is, moet hij hem zelf nagaan. En langs de portier komt hij zeker niet, zonder te worden opgemerkt.

— Intussen moet hij dan toch ginder zijn gekomen, zonder dat de portier iets vreemds aan hem zag, klonk de ongeduldige stem uit de duisternis.

— Dat is nonsens! Raffles kan al veel vroeger door een raam zijn binnengeklommen, zonder de portier te zijn gepasseerd!

— Zo? en wat belet hem dan, weer door datzelfde raam naar buiten te klimmen?

— Dat belet hem het feit, dat er nu veel te veel mensen op het toneel zijn! Bovendien, je denkt toch niet, dat ik gek ben? De achterzijde van de schouwburg wordt scherp bewaakt, het raam waarover ik sprak, is vrij hoog van de grond, en ook van de toneelzijde af kun je het slechts met een ladder bereiken. Het zou gezien worden.

— Dan zeg ik niets meer en dan wil ik nu mijn kostbaar leven toevertrouwen aan dit vervloekte bruggetje. Ik hoop, dat het mijn negentig kilo zal houden en meer zeg ik niet.

Het gesprek had vrij lang geduurd en heel voorzichtig tastten de twee mannen in de duisternis hun weg vooruit, toen het Dave voorkwam, alsof hij plotseeling zijn makker miste. Hij tastte met de hand vooruit en toen hij niets voelde, stond voor een kort ogenblik zijn hart stil en vroeg hij zich verwonderd af waarom hij geen schreeuw had gehoord en niet het akelig geluid van een mensenlichaam, dat van grote hoogte bonzend op een vloer neerkwakt. Toen echter alles stil bleef, vermaande hij zich en zei fluisterend:

— Harry, Harry, waar zit je ? Ik kan je niet meer zien, loop niet zo ver voor mij uit.

Maar hij kreeg geen antwoord.

In zichzelf vloekend, ging hij voorzichtig verder, tasiend met zijn in lakschoenen gestoken voeten over het wiebelige, zwiepende plaatijzer, van het smalle, wel vijftien meter boven de grond aangebrachte gangpad, langs de muur.

Hij voelde met zijn linkerhand overal zware klossen, wartels en dikke korden en met de rechter gleed hij langs de gladde, ijzeren leuning.

Stil, hier was hij aan het begin van de luchtbrug, dwars over het toneel !

Hier was een schemerig schijnsel merkbaar, afkomstig van de tussen de coulissen, op een platform opgestelde schijnwerper.

Hij kon hier een weinig beter zien en ging voort, vloekend tegen Harry, bijgenaamd « smiling Harry » de eeuwig lachende schavuit, tot hij plotseling een wilde greep moest doen, om zich overeind te houden, want zijn voet was ergens tegen gestuit, dat hem tegenstand bood en toch week aanvoelde.

Met een trillende hand tastte Dave Hoot, zich bukkend en zich met de linkerhand vasthoudend aan een der zware, houten klampen, waaraan de hijs-touwen bevestigd waren, naar dat ding, dat hem daar in de weg lag.

Hij greep een voet, die heel even bewoog, zijn hand ging tastend om-

hoog, hij voelde een knie en onmiddellijk daarboven iets, dat hem nijdig deed vloeken :

— Een dik touw, stevig vastgesnoerd om twee dijen !

Eensklaps richtte hij zich woest op en zijn rechterhand begon koortsachtig in zijn zakken te tasten.

Een zaklantaarn had hij niet bij zich, maar hij herinnerde zich zijn sigaren-aansteker !

Zich niet bekommerend, om het gevaar te worden gezien, knipte hij het zilveren aanstekertje aan en hield het vlammetje zo dicht mogelijk boven die gebonden man, die daar half op het gangpad, half op de loopbrug lag en er stevig aan was vastgebonden.

Slechts met moeite weerhield Dave Hoot een ruwe vloek.

Dat gelaat was dat van Harry Sutter, maar glimlachen deed dat gezicht op dat ogenblik helemaal niet, daar er een prop in zijn mond was geduwd.

Dave draaide zijn hand, met het aanstekertje er in, wat om en belichtte snel de omgeving.

Het schijnsel viel op het dikke touw, een voet verder, dat stevig om een klamp bevestigd was, dicht bij de muur.

Dat touw bewoog zich nog zachtjes.

Langs dat touw moest de man zijn afgegleden, die zoeven in de duisternis met hem gesproken had !

Dave liet een sissend geluid horen. Vervloekt, wie was die man ?

HOOFDSTUK IV.

JAGER EN WILD

Dave haalde onmiddellijk een groot en sterk knipmes uit zijn zak, dat zonderling contrasteerde met zijn keurig uiterlijk, opende het en sneed met het vlijmscherpe lemmet, met vaste hand, de koorden door, die smiling Harry gebonden hielden.

Daarna trok hij hem de prop uit de mond, schudde de half wezenloze reus eens duchtig heen en weer, zodat het loopbruggetje er gevaarlijk van schommelde en beet hem toe :

— Kom tot je zelf, driedubbele gek! Ik had moeten weten, dat jij niet geschikt bent voor dit soort werk. Hoe lang lig je hier ?

— Weet ik het ! Een uur, een dag, een maand ! Noem maar op ! Kun jij dat zeggen, als je een douw tegen je kin krijgt, die je sterretjes laat zien ? Het mag een wonder heten en ik begrijp er niets van, dat ik niet over de leuning ben geslagen ! Ze hebben me zeker tijds vastgehouden !

— Wie zijn dat, ze ?

— Dat moet je mij vragen ! Ben ik een kat ? Kan ik in het pikdonker zien ? Ik krijg een puim op mijn kin, vóór ik wist, dat ik niet alleen op de wereld sta ! En dat kan net zo goed een half uur geleden zijn als een half jaar ! Je moet mij nodig standjes geven ? Wat had je mij hier naar boven te sturen ? Is Raffles een ballonvaarder ? Zocht je hem soms in de stratosfeer ? Had me op de begane grond gelaten ! Ik ben geen man voor hogere sferen ! Ik houd meer van het laag-bij-de-grondse ! Wat is er gebeurd ?

Dave Hoot had grote moeite zich in te houden en die onbruikbare helper niet op een tweede slag te onthalen, die hem opnieuw bewusteloos zou maken !

Hij knipte zijn mes dicht, stak het weer in zijn zak en antwoordde, na het verraderlijke aanstekertje gedooft te hebben :

— Dat zal ik je zeggen, stomme ezelt ! Ik heb daareven een gesprek gevoerd over Raffles en waarschijnlijk met Raffles ! Begrijp je dat ? Ik meende natuurlijk, dat jij hier zou zijn, op je post en het was zo hels donker, dat ik niets kon onderscheiden. Op een gegeven ogenblik miste ik mijn gids — dat de duivel hem hale — en hij moet langs dat touw, dat daar nog hangt te schommelen, naar beneden zijn gegleden, om niet over jouw logge lichaam behoeven te stappen. Hemel, als ik bedenk, dat ik bijna over je was gestruikeld, en gevallen was !

— Dan hoefde je nu die lange uitleg niet meer te geven ! zei «smiling Harry» lakoniek.

— Ja, daar staan wij nu ! siste Dave, bijna stikkend van woede. Je schijnt het nogal kalm op te nemen, maar neem je in acht, als Mister X dit hoort ! Het mag niet mislukken, versta je me ? En het behoeft ook niet te mislukken, als we maar onze zinnen bij elkaar houden ! In ieder geval kan Raffles onmogelijk de schouwburg verlaten, zonder dat hij een onzer voorbij gaat. Natuurlijk is hij vermomd als toneelknecht, als changeerder. Er zijn er hier zestien, hoe gemakkelijk kan hij niet een van die

kerels hebben overgehaald, zich ziek te melden en hem voor een avond zijn plaats af te staan!

— Dan maar zo gauw mogelijk naar beneden, Dave, en zien, wat ervan de aangebrande koek nog te redden valt.

Zo voorzichtig mogelijk liepen de twee mannen het smalle loopbruggetje af, tot zij in de hoek het begin vonden van de ijzeren wenteltrap.

Juist bijtijds kwamen zij beneden, want een storm van applaus kondigde aan, dat het tafereel teneinde was, en overal gingen de lichten plotseling aan.

De twee mannen waren beiden in avondtoilet en niemand lette bijzonder op hen; men had hen, voor de voorstelling begon, naar de artistenloge zien gaan, zoals dat wel eens vaker gebeurde, als de zaal uitverkocht was.

Scherp gingen hun ogen in het rond, vooral onder de toneelknechts, maar zij konden volstrekt geen verdachte figuur ontwaren, geen gezicht, dat ook maar in het minst geelk op wat zij zich van Raffles gelaat voorstelden.

Die mannen hadden het trouwens zeer druk, want er moest vlug gechangeerd worden voor het volgende tafereel. Het Garrick-theater is, zoals gezegd, ouderwets ingericht en het bezat te dien tijde nog altijd geen draaitoneel, of iets dat er op geelk.

— Blijf hier, in de buurt van de artistenfoyer, beval Dave fluisterend zijn zwaarlijvige metgezel. Ik ga eens praten met de portier. Ik zeg je nog eens, dit mag niet mislukken, onder geen beding! En als Raffles werkelijk onder die toneelknechts is, dan kan hij ook onmogelijk op dit tijdstip van zijn post weglopen, het zou onmiddellijk argwaan wekken. Als er zo 'n kerel voorbij komt, vraag hem dan of er vanavond geen nieuweling is, of een invaller!

« Smiling Harry » knikte met een bedrukt gezicht. Hij begreep zeer goed dat hij op deze noodlottige avond een onvoorzichtigheid begaan had en dat zou hem duur te staan kunnen komen. Misschien was het slechts een domheid, maar ook domheden vergaf Mister X niet gemakkelijk, en zeker niet, als het

om zulke grote belangen ging, als de vangst van John Raffles.

Hij keek Hoot na, hoe diens lenige gestalte langs de muur schoof, om tusschen slotte te verdwijnen temidden van een aantal figuranten, die hem enigszins verwonderd en nieuwsgierig schenen op te nemen.

Toen vestigde hij zijn blik op een paar acteurs, waaronder zich de oude Capulot bevond, die op weg waren naar de artistenfoyer, om daar hun stembanden nieuwe kracht te geven, door middel van een goed glas bier of een sterk grocje.

Maar toen werd al zijn aandacht geconcentreerd op een van de toneelknechts, waarschijnlijk de chef, een man met een grijs baardje en een bril op, die juist enige bevelen scheen te hebben gegeven, en nu zijn kant uitkwam, in zijn handn spuwend en blijkbaar onderweg naar een om een klos gewonden touw, op een paar passen afstand van Harry.

Hij wenkte de man naderbij en vroeg zijn stem dempend:

— Luister eens, vriend, ik heb je wat te vragen.

— De zaak is... ik heb niet veel tijd mijnheer, antwoordde de man korzelig. En als het soms te doen is om een van de figurantjes, dan moet je het maar zelf opknappen.

Hij wilde reeds knorrig en ongeduldig verder gaan, maar Harry pakte hem bij de mouw van zijn blauwe overall en hernam nog dringender:

— Dat is het volstrekt niet, oude! Ik wil alleen maar een inlichting van je hebben. Het duurt geen halve minuut. Hier heb je wat voor je moeite.

De oude baas keek op het zilverstukje neer, dat daar in zijn handpalm terecht was gekomen, liet het in zijn zak glijden en hernam, met een verlangende blik op het touw, dat hij moest losmaken:

— Schiet dan wat op, mijnheer! Als de inspectie mij ziet babbelen, lig ik er uit!

— Heb je zieken onder je personeel? Ik bedoel, heb je voor vanavond een

plaatsvervanger moeten aannemen? Je bent immers de chef?

— Dat ben ik! En laat eens kijken, waarom u dat weten wilt, is mij een raadsel, maar een mens zijn zin, een mens zijn leven! Ik heb er een invaller bij, die rooie daar! Bent u soms van de arbeidsinspectie? Hij is meerderjarig, hoor!

De oude man had over zijn schouders heen naar een roodharig man gewezen, die op dat ogenblik met een reusachtige zwaarvergulde zetel tussen zijn beide armen geklemd, over het toneel, waar men juist bezig was, een nieuw stel decors te plaatsen, liep.

De ogen van « smiling Harry » hadden volstrekt niets glimlachends meer, toen hij ze vestigde op die man, die hij met zijn blikken scheen te willen verblinden.

Hij voegde nog een geldstukje bij dat wat hij reeds geschonken had en zei droog:

— Meer wil ik niet weten. Je hoeft volstrekt niet te zeggen, dat er om gevraagd is, versta je? Misschien ben ik wel een beambte, en het gaat om je eigen baantje ook! Mondje dicht dus!

De oude man trok een verschrikt gezicht, bromde wat in zijn baard en greep toen, vastberaden, het dikke touw, dat hij begon los te maken, totdat er twee changeerders kwamen toeschieten, aan wie hij dat lastige werk kon overlaten.

Harry begreep heel goed, dat hij in de weg stond op die plek en toch kon hij er niet toe besluiten, zijn post te verlaten, vanwaar hij de man met het rode haar in het oog kon houden.

Toen echter de decors waren geplaatst, werd de speelruimte van het toneel aan zijn blik onttrokken en hij zag de man met het rode haar niet meer.

Een ogenblik later kwam Hoot terug, met een donkere uitdrukking op zijn gelaat.

— De portier zegt, dat hij niets bijzonders heeft kunnen ontdekken! Voor zover hij weet, zijn er geen nieuwelingen gepasseerd.

— Dan heeft hij niet goed uit zijn doppen gekeken, dan zijn er in de gro-

te troep mannen mee naar binnen gegaan, die hij niet heeft gezien, of tenminste één man! zei Harry zacht, maar op zegevierende toon. Want er is een invaller. Kijk vlug, daar loopt hij juist voorbij het achterdoek, die vent met zijn rood haar.

Hoot wendde het gelaat in de aangewezen richting en een uitdrukking van wraakzuchtige voldoening gleed over zijn smal gezicht, toen hij tussen de tanden mompelde:

— Weet je het zeker?

De chef van het personeel deelde het mij geen vijf minuten geleden mee!

— Dan hebben we hem! Dan kan hij ons ook niet meer ontkomen, en dan was mijn plan ook niet zo slecht! hernam Hoot, bevend van opwinding. Wat een opluchting, dat ik nu aanstonds niet naar het huis van Rovello behoef te gaan!

— Rovello? Wat hadden we daar moeten doen? vroeg Harry verwonderd. Wij hebben hem toch niet in de zaak betrokken?

— Wij niet, maar Mister X. Ik heb opdracht gekregen naar zijn huis te gaan, als de zaak mocht mislukken! En daar moest ik rapport uitbrengen.

Op dat ogenblik werd de roodharige toneelknecht weer zichtbaar en Hoot veranderde onmiddellijk van onderwerp en beval fluisterend:

— Luister nu! Van dit ogenblik af mag die man niet meer uit het oog worden verloren. Ik heb er naar geïnformeerd; geen enkele toneelknecht mag de schouwburg verlaten, vóór de decors van het eerste bedrijf voor morgen weer gezet zijn! Ik zal zelf hier blijven, want ik geloof, dat ik het vlugst ben en mij ook het gemakkelijkst kan verbergen, als het moet. Jullie anderen houden de wacht bij de uitgang en volgen hem, waarheen hij ook gaat. Als Mister X zijn woonplaats maar kent, of een van zijn schuilplaatsen, dan is dat ruimschoots genoeg. De rest kunnen we aan hem overlaten.

— En ik hoop, dat hij grondig met hem afrekent, gromde Harry. Ik zou hem kunnen wurgen, als ik denk aan

het figuur, dat hij mij heeft laten slaan.

— Ik denk liever aan de buitengewone stoutmoedigheid, waarmee hij hier is binnengedrongen, alleen maar om een wens van een vrouw te vervullen, die niet eens was uitgesproken!

— Dat is waar, dat had ik je nog willen vragen, Dave, hoe kwam dat bericht in de bladen?

— Dat was al heel gemakkelijk, ik heb goede vrienden onder de journalisten, van die vrienden, die nooit iets weigeren. En verdwijn jij nu maar met je groot lichaam en houdt je bij de uitgang wat achterbaks, maar zet je ogen wagenwijd open! Zei de chef dat dat de enige invaller was?

— De enige!

— Dan moet Raffles natuurlijk de man hebben omgekocht, de man, wiens plaats hij inneemt, of hij heeft hem de kans benomen, zich vanavond hier aan te melden. Dat zijn zo van zijn trucs. Maar ik denk bijna, nee, ik ben er bijna zeker van, dat die vanavond ook zijn laatste is geweest!

Er glom een somber licht in de ogen van de bandiet, toen hij deze woorden op zachte toon uitsprak en toen gaf hij Harry een wenk om heen te gaan.

Hij moest op de punten van zijn voeten lopen, want de man bij het doek stond reeds met opgeheven armen klaar om het voordoek open te trekken.

Het laatste bedrijf was begonnen.

Hoot bleef waar hij was en zijn scherpe ogen tuurden in de halve duisternis, die nu weer achter de schermen heerste.

Een paar maal zag hij de roodharige, totdat de man stokstijf bleef staan op de post, die hem blijkbaar was aangewezen, in een donkere hoek bij de voorgrond van het toneel.

Nog slechts tien minuten en dit laatste bedrijf zou geëindigd zijn.

Onder een hagel van applaus viel voor de laatste maal tenslotte het scherm. En de beide acteurs, die de hoofdrol vervuld hadden, konden tevreden zijn, achtmaal werden zij teruggeroepen door het opgetogen publiek!

Toen hoorde men het ratelend neerkomen van het brandscherm en niets

meer van de geluiden in de zaal kon nu doordringen tot het toneel, dat eensklaps leeg was en half duister, want de toneelknechts, die naar huis verlangden, maakten spoed met de ontruiming.

Haastig droegen ze de decorstukken weg en begonnen weer andere aan te dragen, want morgen zou de voorstelling herhaald worden.

Verrukt en geheel weer met haar lot verzoend, was Maud Ingerstone naar haar kleedkamer gesnel, bekeek nog eens de drie kostelijke diamanten en begon zich toen haastig af te schminken.

Een voor een verlieten de toneelspelers het theater en telkens wierp de portier een scherpe blik op hen, terwijl hij aan zijn pet tikte.

Maud was een van de laatsten die, door Gertrude gevolgd, opgewekt langs de loge van de portier ging en de man vriendelijk toeknikte, waarna zij met 'n taxi huiswaarts keerden.

Dicht bij de uitgang stonden, op enige afstand van elkaar verwijderd, drie mannen, maar dat was bijna niet op te merken, want zij bevonden zich op duistere plekken, vanwaar zij echter de artistenuitgang goed in het oog konden houden.

Hoot bevond zich geheel alleen, terzijde van het toneel en was er getuige van hoe de brandweerman zich gereed maakte, zijn eerste ronde door het gebouw te gaan maken.

De man met het rode haar, wellicht wat onwennig, was een der laatsten, die achterbleef.

Hij stond op het toneel, bezig zijn korte, duffelse jekker aan te trekken, toen er eensklaps een vrouw kwam aanlopen, in een goedkope mantel gestoken, met de woorden:

— Komt er vanavond nog wat van? Jij laat me maar blauwbekken in de kou. Vooruit, ik heb wel trek in iets hartigs.

— Kalmte kan je redden, vrouw, antwoordde de roodharige man, lijsig. Ik moet nog even mijn gereedschappen halen. Morgen zal ik het nieuwe kippenhok onderhanden nemen, dan ben

je wel weer in je sas!

Hoot had geen woord gemist van dit korte gesprek.

Hij voelde zich bleek worden op de duistere plek, waar hij stond, want die lieden daar moesten zich alleen wenen, onbespied en zij hadden gesproken, zoals man en vrouw dat doen.

Niet zodra had de roodharige zich verwijderd, of Hoot verliet zijn schuilhoek, trad op de vrouw toe en vroeg, zijn stem tot vriendelijkheid dwingend.

— U hebt een beetje last met uw man, merk ik? Hij is immers uw echtgenoot, die vriend met dat kastanjebruine haar?

— Zeg u maar gerust rood! zei de vrouw, minachtend. En wie zou hij anders zijn dan mijn man? Als u hem soms over wilt nemen? Hij is me een lekkertje!

— Als ik vragen mag, is hij hier al lang?

— Dat wordt met Mei twaalf en een half jaar!

Op dat ogenblik kwam de roodharige terug, met een kistje gereedschap onder zijn arm en een pruim in zijn mond, die zijn wang geheel deed bolstaan.

Bijna tegelijkertijd kwam een rijzig man met zwart haar en zwarte ogen aanlopen, terwijl hij zijn jas aanschoot

en die niet al te vriendelijk tot Hoot zei:

— Ik geloof niet, dat u hier thuis hoort, mijnheer! Denkt u erom, direct gaan we sluiten!

— Bent u... u bent toch niet de chef van de changeerders?

— En waarom zou ik dat niet zijn? vroeg de man beledigd.

Hoot voelde hoe zijn vuisten beefden en hoe zijn keel droog werd, toen hij hernam:

— Is de chef dan niet grijs? Een oud man, met een baardje?

— Grijs? Ik heb hier geen grijze toneelknechts! Of wacht eens, jawel, vanavond had ik er toevallig een, maar dat was een invaller! Die was gekomen, inplaats van zijn zoon, die vanmiddag onder een auto was geraakt! Maak een beetje voort, mijnheer!

Hoot beet zich de lippen bijna ten bloede.

— Die driedubbele ezel van een Harry, die onbruikbare domkop, die zich nogmaals vergist had! En nu was het een vergissing, die wel eens onherstelbaar kon zijn!

Die zogenaamde chef, die grijsaard, dat was natuurlijk John Raffles geweest, en hij had de spot gedreven met zijn slachtoffer.

HOOFDSTUK V.

HET HUIS VAN ARMAND ROVELLO

Hoot snelde over het donkere toneel, struikelde vloekend over een paar nog niet verwijderde decorstukken, bereikte de trap, die naar buiten voerde en vroeg, bijna schuimbekkend van woede, op zachte toon aan de portier:

— Is er een roodharige changeerder in deze schouwburg?

— Ja zeker, dat is Jack Hudson, die is hier al ruim twaalf jaar.

— Is de chef van de changeerders 'n

oud man? Grijs? Met een baardje?

— Welneen! Groot en pikzwart, jong nog!

Hoot beet zich op de lippen, maar hij beheerste zich en vroeg:

— Heb je dan vanavond een changeerder met grijs haar zien voorbijkomen?

— Neen, en dat kan ook niet, want die hebben we hier niet!

— Het was een invaller!

— Bestaat niet! Dan had ik hem moeten zien!

— Dan is hij langs een andere weg binnengekomen, die slimme Satan! mompelde Hoot, bijna stikkend van woede. En dan heeft hij misschien wel een heel valies vol vermoedingen bij zich gehad. Maar zou hij dan altijd de spot met ons kunnen drijven? Moeten wij ons als kwajongens door hem bij de neus laten nemen?

— Iets niet in orde? vroeg de portier droogjes en niet zonder enig leedvermaak.

Hoot wierp hem een boosaardige blik toe en zei:

— Er valt niet te lachen, idioot! Als dit je baantje maar niet kost! Heb je dan ook geen man met grijs haar de schouwburg zien uitkomen? Even voor het laatste bedrijf begon, was hij achter de schermen.

— Als ik hem gezien had, zou ik het zeggen, antwoordde de portier nors. Er is niemand naar buiten gekomen, die ik niet goed kende, natuurlijk behalve de heren, die in de artistenloge een plaats hadden gekregen. Maar daarop hoefde ik toch zeker niet te letten, is het wel? Er was me gezegd: vreemden onder het personeel en daarop heb ik gelet!

Hoot wierp de man een vernietigende blik toe en scheen in een stroom verwensingen te willen losbarsten, toen hij zich bedacht, de schouders ophaalde en moedeloos de trap afliep.

Een paar seconden later trad uit een duistere hoek een man op hem toe, die met onzekere stem vroeg:

— Marcheert het niet, Hoot? Ik zou aan je gezicht en je houding zeggen, dat het niet helemaal naar wens gaat!

Het was «Smiling Harry».

Hoot keek hem op een bijzondere wijze aan met zijn groenfonkelende ogen, liet een kort lachje horen en antwoordde, schijnbaar volkomen kalm:

— Het is inderdaad niet helemaal naar wens gegaan, Harry. Je had je vergist. O, het was maar een kleinigheid. Die man met zijn rood haar was een invaller en die man met zijn grijs

haar en baardje was geen chef, maar John Raffles, voor de rest klopte alles prachtig. Ik zou je dus willen aanraden, voorlopig maar buiten de greep te blijven van, je weet wel wie.

Het grote lichaam van Smiling Harry begon te beven en hij legde een trillende hand op de arm van Dave Hoot, toen hij op hese toon zei:

— Dave, op mijn woord, ik heb toch gedaan wat ik kon! Wie kan er rekening mee houden, dat iemand zo vervloekt goed comédie speelt.

Dave Hoot wierp de bulderende reus een ijskoude blik toe en draaide zich toen, zonder een woord te zeggen, om.

— Waar ga je naar toe? riep Harry hem achterna.

— Dat zul je je wel herinneren! antwoordde Hoot koeltjes. De zaak is mislukt en ik zal de gevolgen weten te dragen, maar niet alleen, dat zweer ik je! Alles zou anders gegaan zijn, zonder jouw vervloekte ezelachtigheid!

Terwijl Hoot door de donkere zijstraat liep, waarop de artistenuitgang uitkwam, voegden zich nog een paar andere mannen zwijgend bij hem, en die hij met enkele woorden op de hoogte stelde.

— Hij kan nog binnen zijn! opperde een van de teleurgestelde bandieten.

— Neen! Ik ben zeker, dat hij al weg is, al begrijp ik niet op welke manier. En al was dat niet zo, wat zou het geven, dat reusachtige gebouw en dat toneel, met zijn onderaardse bergruimte te gaan doorzoeken, met de kans, dat je telkens over de brandweerman struikelt? De Meester zal zien, dat ik een man ben en een tegenslag weet te dragen, tegelijk met mijn straf! Dus, naar het huis van Rovello!

Er werd verder niet meer gepraat en vier mannen stapten in een gereedstaande auto.

Een van hen nam achter het stuurwiel plaats en de auto reed snel weg.

Op een veilige afstand, maar nooit zover, dat de berijder de auto uit het oog verloor, reed een motoragent, en die motoragent was niemand anders dan de ons welbekende Charles Brand, de vriend en helper van de geheimzinnige

avonturier, die onder de naam John Raffles het best bekend is geworden en wie de felle jacht van die avond had gegolden.

Brand had zoeven zijn instructies ontvangen van John Raffles, die inderdaad onder het uiterlijk van een reeds bejaard toneelknecht de schouwburg had verlaten, maar niet langs de gewone weg, die men daarbij placht te volgen, langs de loge van de portier!

Het mag hier ter plaatse wel reeds gezegd worden, dat Raffles misschien enige achterdocht gekoesterd had, na de lezing van het bericht in de kunstrubriek, waarover Maud zich zo toornig toonde, maar hij begreep aanstonds de ware toedracht, zodra hij Hoot had gezien, want deze onvoorzichtige, hoewel ondernemende jongeman was er tot zijn schade onkundig van, dat Raffles zijn gezicht al eens gezien had bij een vorige gelegenheid. En van dat ogenblik af was zijn gehele onderneming tot mislukking gedoemd.

Brand reed nu opgewekt en in zijn vuistje lachend, achter de mannen aan, die van jagers wild waren geworden.

De auto was de gehele Charing Cross Road teneinde gereden, volgde nu een brede dwarsstraat en begon Holborn Viaduct te volgen.

In de nabijheid van een oud plein, bijna geheel ingesloten door minstens even oude huizen, minderde de auto vaart en stond tenslotte stil voor een der oudste van die huizen, met een kleine voortuin, zoals men er hier en daar nog enkele vindt in het hartje van Londen.

Brand had goed opgelet, en op het juiste ogenblik zijn motorrijwiel doen stoppen en de motor afgezet.

Hij duwde het zware vehikel snel op het trottoir en keek aandachtig toe, verborgen in de schaduw van een portiek.

Hij zag hoe de auto verder reed en vaag ontwaarde hij de schimmen van drie mannen, die door de kleine voortuin liepen en die wel verwacht schenen te worden, want zij werden dadelijk als opgezogen door het geheel duistere huis.

Het was op dat tijdstip omstreeks

half twee in de nacht.

Brand wachtte nog even en pas toen het geheel stil was, begon hij zijn zware motor voort te duwen, daar hij het niet waagde de aandacht te trekken door al te luid motorgeroffel, dat in de nabijheid van het verdachte huis eensklaps zou ophouden en daardoor wellicht argwaan zou wekken.

Het huis zelf kon hij vrij gemakkelijk terugvinden, want het was het enige, dat een lage stoep had en hij herinnerde zich de drie gedaanten een paar treden te hebben zien opgaan.

Brand plaatste het zware motorrijwiel zo zacht hij maar kon, op de standaard en stond toen een ogenblik te overleggen, wat hem nu te doen bleef.

De instructie van Raffles had heel eenvoudig geluid, dat hij zich moest overtuigen waar Hoot ergens bleef. Dat wist hij nu en feitelijk behoefde hij dus slechts terug te rijden en rapport uit te brengen.

Maar Brand had die nacht waarschijnlijk een aanval van grote werkijsver en hij wilde de dingen misschien wel wat al te mooi en te goed doen; hij wilde dat huis binnengaan, tersluiks, nu hij er toch was en trachten een beaardslaging van die gevaarlijke schelmen af te luisteren.

Het kwam hem niet bijzonder lastig voor, want het huis was aan alle vier de kanten te benaderen, daar het enigszins afzonderlijk stond en hij was een te goed leerling geweest van die meester aller inbrekers, om niet overtuigd te zijn, dat hij, met behulp van de werktuigen, die zich in de gereedschapstas van zijn motorrijwiel bevonden, zonder al te veel moeite zou kunnen binnendringen.

Hij keek nog eens links en rechts, maar er viel in de stille, brede straat niemand te zien.

Allereerst volgde hij nu het smalle klinkerpaadje, ging op de stoep staan en las de naam van Armand Rovello, die op een koperen plaatje op de deurpost was bevestigd.

— Nooit van gehoord! bromde hij. Wij zullen eens zien wat de zijkanten

en de achtergevels ons voor mogelijkheden bieden!

Hij ging de stoep weer af, liep behoedzaam om het huis heen en bestudeerde enige tijd de achterkant.

De tuin was hier niet breder dan een meter of drie en van een achterstraat gescheiden door een tamelijk laag muurtje, dat al heel gemakkelijk te overklimmen was.

Zijn blikken vlogen over de ramen van de achtergevel en bleven toen rusten op een raam gelijkvloers, dat er aanlokkelijk uitzag, want het bezat geen luik, tenminste niet aan de buitenzijde.

Snel liep hij terug, duwde het motorrijwiel tot aan de plek, waar hij zoeven gestaan had en maakte geruisloos de gereedschapstas los, hing ze aan een riem om zijn schouders, klauterde over het lage muurtje en begon toen fluks met zijn werk.

Het raam had een sluiting, die zeker stevig genoeg was om weerstand te bieden aan de pogingen van een beginneling, maar voor iemand als Brand, die de geheimen van bijna iedere venstersluiting door en door kende, leverde zij niet al te veel moeilijkheden op.

Hij wist met een zeer fijn metaalzaagje onder de raamkier door, de stang van de spagnolet door te zagen, hetgeen nauwelijks tien minuten duurde.

Hij moest ditzelfde nog eens herhalen aan de bovenkant, waar het een weinig lastiger was, maar toch gelukte hem ook dit en toen behoefde hij nog slechts het raam open te duwen.

Hij wierp een blik in het duistere vertrek, luisterde scherp toe, liet voorzichtig zijn zak met gereedschappen op de vloer zakken, volgde die tas, deed een paar stappen en liep regelrecht in de armen van een drietal mannen, die zich zwijgend, maar vastberaden op hem wierpen en waarvan er een hem dadelijk onthaalde op een geweldige kin-stoot, die hem bijna het bewustzijn deed verliezen, alsof het hier een echte knock-out gold.

Brand verweerde zich wat hij kon, maar heel spoedig moest hij de nutteloze worsteling opgeven, zijn lichtvaardigheid en zijn zelfoverschatting ver-

wendend, die hem iets had laten ondernemen, dat hem duur te staan zou kunnen komen.

Hij voelde hoe zijn armen op zijn rug werden gewrongen en vastgebonden, hij hoorde hoe een van de aanvallers het raam weer sloot en een gordijn dicht trok; toen werd er licht gemaakt en kon hij de gezichten van zijn aanvallers zien.

Een hunner herkende hij onmiddellijk; dat was die jonge snuiter met zijn groenachtige, gevaarlijke ogen, Dave Hoot. De twee anderen meende hij wel al eens te hebben gezien, hij had een vage herinnering aan hun gezicht, tot dat het hem plotseling te binnen schoot, dat hij die gezichten nog diezelfde nacht vaag had kunnen onderscheiden in het onzekere licht van de lantaarns bij de artistenuitgang van de schouwburg.

— Ha zo, het is een politieagent! zei een van de drie mannen, langzaam en afgemeten, terwijl hij Brand met zijn zwarte ogen doordringend aanzag. Mag ik weten wat je doen kwam, man? We hielden je voor een inbreker.

— Ik... ik kwam mij eens overtuigen of alles hier in orde was, het kwam mij voor, dat ik ergens licht zag, stotterde Brand.

Rovello, want hij was het, die gesproken had, trok zijn donkere wenkbrauwen hoog op en zei spottend:

— En daartoe zaag je de spagnolet van de ramen der mensen door, die je gelukkig wilt maken met je zorg? Een eigenaardige handelwijze! Waarom heb je niet eenvoudig aangescheld?

— Ik wilde niet storen! gaf Brand ten antwoord en had zich wel voor z'n kop kunnen slaan.

— Charmant! Hier is een agent, die wil waarschuwen, doch niet storen! hernam Rovello, zich grijnslachend tot Hoot en Peter Maine wendend, want dat was de derde der drie aanvallers.

Een hunner had de tas van Brand al opgeraapt en ze geopend. Hij liet een zacht gefluit horen en zei, vol verwondering:

— Een prachtdollectie! Keurige spulletjes en van het modernste soort. Ver-

tel eens, agent, wat is eigenlijk je nummer ?

— Dat kunt je op mijn kraag lezen ! antwoordde Brand, die het nu eens met grofheid probeerde. Maak dadelijk die touwen weer los. Jullie hebben vreemde manieren om de menschen te behandelen, die jullie goed willen doen !

Rovello was vlak voor hem komen staan en zei, met een gevaarlijke flikkering in zijn zwarte ogen, de vuisten gebald :

— Ik zou nu maar ophouden met die comédie, wie je dan ook bent. Het is nu wel mooi geweest. Wij wisten van je komst; we zagen je al toen je op de stoep stond.

Hij begon zonder overhaasting de blauwe tuniek van zijn gevangene los te knopen en vervolgde toen, Brand strak aanziende :

— Is het gewoonte, dat politieagenten een fijn, batisten rokoverhemd en een satijnen rokvest onder hun uniform dragen ? Ik zal je zeggen wat de zaak is : je hebt je wat al te haastig moeten verkleeden !

Zijn blikken gleden onderzoekend over het gelaat van Brand, die in de worsteling natuurlijk dadelijk zijn helm had verloren en hief toen plotseling de hand op, gaf een ruk en hield de dikke, zwarte knevel in de hand, die de bovenlip van Brand versierd had.

Deze kreeg tranen in de ogen van pijn, want het ding was stevig bevestigd geweest.

Rovello echter scheen zich in het minst niet te verwonderen en zei schouderophalend :

— Hij is het niet zelf, Hoot, maar hij is stellig een helper van hem. Je weet wie ik bedoel. Man, misschien loop je je straf toch nog vrij en kunnen wij hem in handen krijgen.

— Wat hebben wij aan deze man ? vroeg Hoot minachtend. Het was mij om die ander zelf te doen ! Als hij daar stond, in zijn plaats, ik zou er een jaar van mijn leven voor over hebben !

— Wacht maar eens rustig af, hernam Rovello kalm. Wij zullen eens zien wat er met overreding uit deze grappenmaker te halen is ! Hij wendde zich nu

rechtstreeks tot Brand en vervolgde op koele toon :

— Wij moesten nu, dunkt mij, open kaart met elkander spelen. Ik ben de bewoner van dit huis en jij bent heel zeker geen politieagent. Je bent de helper van John Raffles; beken het maar dadelijk !

— Ik weet niet wat je bedoelt ! zei Brand, zich jammerlijk zwak en onzeker voelend op dat ogenblik.

— Je weet het, integendeel, zeer goed ! hernam Rovello. Je moet vanavond in de schouwburg zijn geweest, met je vriend, met Raffles. Waar is hij nu ?

— Ik weet het niet ! antwoordde Brand.

— Je liegt ! Je weet het zeer goed ! riep Hoot heftig, vlak voor Brand tredend en de handen opheffend, als om de weerloze man in het gezicht te slaan.

Rovello echter, duwde hem langzaam terzijde en hernam op zijn koele, rustige toon :

— Die drift brengt je niet verder, Hoot. Wij zullen in alle kalmte, maar ook vastberaden tewerk gaan. Deze man weet, ik ben er van overtuigd, met volstrekte zekerheid waar Raffles zich nu bevindt. Het is duidelijk, dat hij hem rapport had moeten gaan uitbrengen. En hij zal het ons zeggen ook.

— Neen, Rovello, zei Brand, plotseling volkomen rustig. Ik zal het je zeker niet zeggen. Dat zou ik niet doen, als ik het wist.

— Komaan, je weet het, hernam Rovello spottend. En je zult het wel zeggen ook. Niet alleen, omdat wij het zeer noodzakelijk moeten weten, maar omdat je zult willen leven !

— Als het daarom gaat, dan vrees ik de dood niet ! riep Brand uit en het gaf hem een heerlijk gevoel van trots, dat zijn stem bij die woorden vast klonk.

— Misschien niet de dood, zoals hij zich meestal voordoet, plotseling en onverwacht ! hernam Rovello afgemeten. Maar er is een dood, die zeer langzaam naderbij sluipt...

Brand was onder die woorden even verbleekt, want hij had aan de ogen van Rovello gezien, dat de schurk geen loos dreigement uitte, maar dat het hem vreselijke ernst was. En hij gevoelde, dat hij nu al zijn krachten zou moeten inspannen, om zich een man te tonen en Raffles waardig te zijn, die onder zulke omstandigheden van geen toegeven had geweten.

Hij richtte zich zo hoog mogelijk op. Hij nog trilde zijn stem niet, toen hij zei:

— Ik heb niets te zeggen! Ik weet

ook volstrekt niet wat jullie bedoelen. De naam Raffles is mij volkomen onbekend...

— Dat is vreemd genoeg voor een politieagent, hernam Rovello sarcastisch. Komaan, jongens, wij zullen niet langer tijd vermorsen. Wij zullen eens zien wat mijn nieuwe, kleine uitvinding, mijn aardig amateurknutselwerkje op deze man voor een uitwerking heeft! Hij mag dan de eerste zijn, die mijn aardig kabinetje inwijdt! Vooruit met hem en vlug wat!

HOOFDSTUK VI.

HET KABINET VAN DE DOOD

Brand werd aanstonds door zes stevige handen aangegrepen en hoewel hij zich aanvankelijk zo goed hij kon verzette, daarbij zijn hoofd en benen gebruikend, zag hij spoedig in dat ieder verzet toch nutteloos was, en besloot hij ook zijn krachten liever voor een betere gelegenheid te sparen.

Zo liet hij zich dan rustig wegvoeren uit het vertrek, zich vast voornemend, om als een man de dood onder de ogen te zien, nu hij door zijn eigen dwaasheid of, om rechtvaardig tegenover Brand te zijn, nu zijn lichtvaardige moed hem in die toestand had gebracht, terwijl hij toch had behoren te weten met welk soort lieden hij te doen kreeg.

De vier mannen liepen door een slechts matig verlichte gang, daalden toen vier treden af en bereikten aldus de begane grond.

Weer een trap en toen een nieuwe gang, die wel eindeloos scheen te zijn. Toen werd een zware deur geopend, die op een celdeur geleek, bij het zwakke licht van een zaklantaarn.

Brand leidde uit de lengte van deze gang af, dat hij reeds lang het huis van Rovello had verlaten, die zeker als de gevaarlijkste en stoutmoedigste van Mis-

ter X's kapiteins moest worden beschouwd.

Zwijgend ging de kleine groep verder; snel en voor een kort ogenblik had Brand het gevoel, de sterke, wurgende gewaarwording, alsof hij zoeven, als een groot misdadiger, voor de laatste maal in zijn cel was gewekt en alsof hij nu door ruwe beulshanden naar het schavot werd gevoerd, waar de scherp-rechter hem wachtte.

Deze gang was vrij goed verlicht, want om de twintig meters bevond zich een kleine gloeipeer, in het midden van de gewelfde zoldering.

De gang was nog nieuw over een afstand van een vijf of zestal meters; meer verderop ging zij over in een soort van tunnel, die zeer duidelijk van een veel vroeger tijdvak dateerde; de stenen waren groot en tamelijk ruw gehouwen en de kalk brokkelde hier en daar af in de voegen.

Een tweede deur werd geopend en nu moesten allen zich bukken, om onder de bovenste deurpost door te kunnen gaan.

Brand begreep wel, dat hij zich ergens onder een zeer oud huis moest bevinden, of misschien wel een zeer oude

kerk, wie weet een oud gedeelte van Londen's stadwallen, die immers ook talrijke cachotten hadden bezeten, waarvan er nog honderden in deze grote stad moesten bestaan, zonder dat men er iets van wist, omdat men zich niet de moeite had gegeven, ze bij de aanleg van nieuwe wijken, dicht te werpen. In ieder geval, dit oude gedeelte was nu toch weer achter de rug, want Brand trad een kelder binnen, waarvan de wanden gemaakt waren van het modernste wat er maar is: gewapend beton, gelijk hij kon zien, nadat Hoot, die daar de weg scheen te kennen, naast de oude, gewelfde deur een schakelaar had omgedraaid.

De kelder was tamelijk ruim, omtrent drie meter hoog en in de zoldering zag Brand een ijzeren schuif, of een soort luik, waarvan hij het doel niet begreep.

Trouwens, zijn aandacht was het allereerst gevestigd op een paar machines, die er enigszins uitzagen als elektrische turbines, met schoepraderen, gedrongen van bouw en die daar klaarblijkelijk nog pas zeer korte tijd stonden, want de weinige nikkelen delen eraan, blonken als zilver en het koperwerk leek wel glanzend gepoetst goud. Hij zag verder nog enige trossen dikke, goed geïsoleerde kabels, die in de betonnen muur door een koker van eboniet verdwenen.

Rovello had hem met een wrange glimlach gadeslagen en zei nu, met zijn scherpe stem vol boosaardige spot:

— Nu vraagt mijnheer de agent zich zeker af waartoe die machines kunnen dienen? Het zal je spoedig genoeg duidelijk worden. Wij zullen ons eerst eens overtuigen of zij nog goed werken.

Hij haalde een kleine handle over, een aanloopmotor begon zacht te spinnen en toen hij de hefboom wat verder doordrukte, begonnen de schoepraderen met een diep brommend, gonzend geluid te draaien. Spoedig draaiden zij zo snel, dat men ze volstrekt niet meer kon zien, of liever, dat het gelek alsof ze weer stilstonden!

De grond trilde onder de machtige, ongehoord snelle wenteling der zware raderen.

Rovello luisterde een ogenblik naar dat zware gonzen, knikte toen goedkeurend en zei met een grijnslach:

— Het heeft een hoop geld gekost, maar ik geloof dat het goed is! En nu, voert hem naar de cel des doods, tenzij hij hier aanstonds antwoord wil geven op de vraag, die hem zoeven gesteld werd.

— Neen! En ik zal ze ook nimmer beantwoorden, welke martelingen jullie me ook laten ondergaan! schreeuwde Brand, hartstochtelijk, terwijl zijn ogen, die anders zo zacht en vriendelijk konden zijn, vonken schoten.

— Wij zullen zien! zei Rovello rustig. Als mijn uitvinding maar iets waard is, dan geloof ik niet dat je lang tegenstand zult bieden! En daarbij zul je tevens verbaasd zijn over haar zindelijkheid, haar keurigheid, ik had bijna gezegd haar poëtische uitwerking! De mensen, die ik dood, die vertonen naar het uiterlijk niet de minste afwijking met welk ander lichaam ook, dat gezond is en leeft! Men zou kunnen aannemen, dat mijn doden slapen, maar dan moet men niet naar het gelaat kijken, want dat verraad maar al te vaak de verschrikkingen, die er zijn voraftgegaan van die laatste slaap! Maar geen bloed, geen zware kneuzingen, geen kogelgaten, geen brandlucht van geschroeiende zolen en dergelijke ouderwetse rommel; niets van dat alles! Ik dood sommige mensen, maar ik mag zeggen, dat ik hen elegant dood. Je zult het trouwens zelf wel zien. Naar de cel met die helper van Raffles.

Hoot had reeds een tweede deur geopend, in dezelfde wand, als waartegen de machines geplaatst waren.

Toen werd Brand in een vertrek gebracht, dat de vorm had van een kubus, want het was omstreeks drie meter hoog, breed en lang.

In het midden op de vloer bevond zich een lugubere zitplaats, een stoel kon men het bezwaarlijk noemen, geheel van beton vervaardigd en met, in plaats van een leuning, een soort platte zuil, voorzien van een stalen rail, waarin een platte staaf van het zelfde me-

taal op en neer kon schuiven, die aan haar bovenste einde een hoofdsteun had en welke men op verschillende hoogten kon vastzetten, ongeveer op dezelfde wijze als een scheerstoel.

De betonnen zetel, die eveneens een kubusvorm had, stond op vier korte, stalen poten, die echter van tandrepen waren voorzien, waarin rondsels grepen, zodat men de gehele stoel, over een lengte van een paar decimeter naar boven of naar beneden kon verplaatsen. Aan de zetel zelf, zowel als aan de rugsteun, waren zeer dikke, lederen riemen aan stalen ringen vastgemaakt.

— Een elektrische stoel! zei Brand vol minachting. En daarmee denken jullie mij vrees aan te jagen?

— Oordeel niet te haastig! zei Rovello spottend. Waar zie je de elektrische draden? Neen, ik werk met iets anders. Ik werk met een veel dodelijker middel, en met een, dat beter martelt! Het zal mij een genoeg zijn, je de werking van mijn kleine uitvinding uit te leggen. Je zult begrepen hebben, dat de stoel bestemd is om de patient zodanig te plaatsen, dat hij zich maar zeer weinig bewegen kan. Dat is nodig, om hem voortdurend in dezelfde positie te houden van dit samenstel van dikke, stalen buizen, die rondom een soort wiel geplaatst zijn en die een weinig spits uitlopen, zoals de straalpijp van een brandspuit. Dat is alles wat je aan deze kant van de muur ziet. Maar aan de andere kant draait de machine! Wat denk je dat ze doet? Iets heel eenvoudigs; zij perst lucht samen, een wentelend samenstel van buizen, laat die samengeperste lucht nu eens met verschrikkelijke kracht, dan weer wat zachter, ontsnappen door de stalen pijpen, die allen gericht zijn naar deze stoel in het midden! Je begrijpt de truc? Je hebt wel eens ondervonden, hoe pijnlijk het kan zijn, als iemand u te hard op de oogbal drukt?

Hij keek naar Brand, als verwachtte hij een antwoord, maar deze zei niets, en was alleen wat bleker geworden, want hij begreep maar al te goed, welk een verschrikkelijke pijnigingen met dit schijnbaar zo onschuldige en eenvoudi-

ge middel konden worden toegebracht.

Rovello echter ging voort, onverstoort, kalm als een hoogleraar, die een natuurkundige wet verklaart aan zijn leerlingen.

— Deze stoten van gecompriëerde lucht worden automatisch op onregelmatige wijze nu eens versterkt, dan weer verzwakt, nu eens geremd, om het volgend ogenblik versneld te worden. Er is geen centimeter oppervlakte van het bovenlichaam en het hoofd of het kan beurtelings getroffen worden, nu eens zacht als een sephir, dan weer met onweerstaanbaar geweld, zodat de beenderen kraken, de ribben zich onder de huid buigen! De dood kan een uur uitblijven, en bij sommige zeer krachtige mannen misschien wel twee. Maar langer niet! Dan is alles binnen in je lichaam grondig vernield en verwoest, op een wijze... Wacht, ik zal je een voorbeeld geven. Lange tijd hebben de Chinezen uitgeblonden in het bedenken van de afgrijselijkste martelingen. Een van die martelingen bestaat hierin, dat men de ter dood veroordeelde naar een plek brengt in het midden van een soort zware driepoot, waarvan een grote luidklok neerhangt. Nu beginnen die beulen die klok te luiden. Er is niets lieflijkers om naar het luiden van een klok te luisteren, nietwaar? Maar men ziet dat anders in, als men vast gebonden wordt op een voet of twee onder de ware klepel. Misschien geloof je het niet, maar het geluid doodt het vastgebonden slachtoffer! De luchtgolven, in voortdurende trilling gebracht, dringen door het weefsel van zijn lichaam en verwoesten dit; o, heel langzaam, verschrikkelijk langzaam. En tenslotte is die man tot een vormeloze massa geworden, alle beenderen zijn gebroken, maar meestal is hij, gelukkig, al lang van tevoren woedend krankzinnig geworden. Welnu, het is eigenlijk hetzelfde principe, met uitzondering van de klank, want alles gaat hier zeer stil in zijn werk. Men hoort nauwelijks het zoemen van de machines en het stoten van de luchtstromen tegen de wanden van de stalen buizen! Nu, ik zal je laten zien wat het kan zijn!

Hij gaf een wenk, en Maine trad paar voren, met een zwaar eiken blok in de hand, dat hij met een paar riemen vastgespie tegen de vlakke rugleuning van de martelstoel.

Op een tweede wenk zette Hoot in het aangrenzend vertrek een hefboom om, en Brand zag, met wijd opengesperde ogen, hoe het zware eikenhout hier en daar versplinterde en hoe het kraakte en zich boog onder de vreselijke druk van de sterk samengeperste lucht, die plotseling ontsnapte en dan met geweldige kracht het hout trof.

— Je zult het nu wel gezien hebben! besloot Rovello met een duivelse grijns. En ik durf er iets onder verdedden, dat mijn middel afdoende is! Binnen een kwartier zul je mij gezegd hebben wat ik wens te weten!

— Neen! zei Brand kalm. Hij had nu al zijn kracht herwonnen en hij wilde zich, wat het ook zou kosten, Raffles waardig tonen.

— Wij zullen zien! hernam Rovello koeltjes. Bindt hem vast, vrienden!

Hijzelf hielp mede, want hij had in de ogen van het slachtoffer iets gezien, hetwelk hem waarschuwde, dat er een laatste poging zou gewaagd worden, om op dit uiterste ogenblik te ontsnappen.

Maar deze drie krachtige mannen waren Brand te veel en na een laatste, korte en heftige worsteling, werd hij op de betonnen zetel neergedrukt; snel en handig werden de riemen om zijn borst gesespt en om zijn lendenen, om zijn hals en om zijn armen, op een zodanige wijze, dat hij de gespen onmogelijk kon bereiken, hoe hij zich ook zou wenden.

Achter de stijle rugleuning om werden zijn polsen bijeen gebonden en hij wist nu wel, dat hij volmaakt machteloos was.

— Je mond blijft vrij, zoals je ziet! zei Rovello, toen hij zag, dat zijn slachtoffer zich niet meer verroeren kon. Ik zou je raden, hem op de juiste wijze te gebruiken, vóór dat het te laat is en je hem niet meer zult kunnen gebruiken, omdat een wat al te krachtige luchtstoot dat kostbare spreekwerktuig

heeft verlamd! Je ziet, dat dit vertrek, recht tegenover je stoel, een ronde opening in de wand heeft. Je behoeft dus slechts even je stem te verheffen en we zullen je hiernaast kunnen horen. Die opening heeft natuurlijk nog een ander doel. Als die er niet was, zou de lucht, onder een paar atmosferen spanning, al spoedig dit vertrek vullen, en de grap zou al te snel teneinde zijn! Door dat gat ontwijkt de samengeperste lucht en wordt vervolgens afgezogen door een ander buizenstelsel. Ja, het heeft mij vrij wat moeite en geld gekost, dit alles, maar ik hoop er nut van te kunnen trekken.

— Jij hond! om een medemens op deze wijze te doden, omdat hij de man wil sparen, die hem het liefst op de wereld is! beet Brand hem toe, sidderend van verontwaardiging, veel meer dan van vrees voor de dood!

— Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is, zei Rovello schouderophalend. Niemand dwingt je om de dood in te gaan, je hebt het in je eigen handen! Komt mee, jullie beiden! De drie mannen gingen het vertrek weer uit, de deur werd gesloten en het werd bijna geheel duister in de betonnen kamer, daar alleen door de ronde opening boven de helse machine nu licht doorde drong uit het aangrenzende keldervertrek. Brand hoorde heel duidelijk hoe er stoelen verschoyen werden. Zijn drie beulen namen blijkbaar op hun gemak plaats.

Toen hoorde hij een zacht, tikkend geluid, en het volgende ogenblik deed een vreselijke schok, even onder het hart hartkuiltje, hem hikkend ineenkrimpen van pijn en zijn hart met woeste bonzen slaan, alsof hij zoeven door de ijzeren vuist van een bokser met reuzenkrachten, even onder de eerste valse rib was getroffen.

Want de machine draaide langzaam en een luchtstoot, ijskoud, die sneed als een mes, trof hem op de hoek van de mond, op de bovenlip en veroorzaakte een zo heftige pijn, dat hij alle moeite had het niet uit te schreeuwen.

Een langdurige druk, ondragelijk van sterkte, juist op het middenrif, benam hem bijna de adem en deed hem schier stikken; hij had het gevoel, alsof hij op de rug was uitgestrekt en een loden gewicht van honderden kilos heel langzaam op zijn maag werd neergelaten. De pijn was zo hevig, dat hij de indruk kreeg, op dat ogenblik zelfs niet te kunnen schreeuwen, al had hij het gewild.

Plotseling hield deze druk weer op en nu voelde hij op de rechterborst een vlijmende pijn, alsof daar langzaam, heel langzaam de spitse punt van een degenklink indrong.

Tegelijk werd zijn hoofd met grote kracht achterover geworpen, alsof een reus hem bij de haren had gegrepen; zijn voorhoofd dreigde uiteen te spat- ten onder de vreselijke druk van een

luchtstoot, die de uitwerking had van een slag met een moker.

Toen was alles plotseling weg, en met moeite ademhalend zat Brand daar een ogenblik zwaar hijgend, tot het eensklaps weer terug kwam, het kroop over zijn gelaat, met een onduldbare druk, die zijn lippen deed omkrullen, die tegen de tanden drukte en die nu zijn linkeroog bereikte, ofschoon hij vruchteloos poogde, het hoofd een weinig te draaien. Een onverdraaglijke pijn in het linkeroog maakte hem duizelig en deed een rode nevel voor hem op en neer deinen. Hij slaakte een doffe kreet en onduidelijk kwam het over zijn lippen:

— Teveel ! teveel !... en toch zal ik niets zeggen ! Maar, laat de dood snel komen, want dit is niet te dragen !

HOOFDSTUK VII

TE JUISTER TIJD

Op de geheel verlaten weg, die achter het huis van Rovello liep, stond een zwaar gebouwd, krachtig man en mompelde voor zich heen :

— En wat zal ik nu verder moeten doen ? Mijnheer Brand is niet meer te zien, ik geloof, dat het beste is, dat ik eerst eens een kijkje ga nemen.

Het was James Henderson, de herculisch gebouwde chauffeur van Raffles, die deze woorden in zichzelf sprak. En hij vervolgde, voorzichtig op het muurtje toesluipend :

— Mylord heeft mij uitgestuurd, om mijnheer Brand goed in het oog te houden en als het moest, over hem te waken. Maar is dat ogenblik nu aangebroken, ja of neen ?

Plotseling stond de reus stil, bukte

zich haastig en tuurde over de rand van de lage muur heen, in de duisternis. Hij had zoeven een licht gerucht gehoord, als van een raam dat gesloten wordt, en nu meende hij voor een der vensters gelijkvloers iets te zien verschuiven, alsof men daar haastig een gordijn dichttrok.

— Zou mijnheer Brand dat gedaan hebben ? vroeg Henderson zich angstig af. Maar hij maakt anders nooit enig geluid; daar ben ik niets gerust op; daar moet Mylord van in kennis worden gesteld, vóór ik zelf een kijkje ga nemen. Hier dichtbij zal nog wel een of andere garage open zijn, waar ik kan telefoneren.

De reus maakte, dat hij wegkwam en dat was juist bijtijds, want enige se-

conden later kwam een daartoe uitgezonden helper van Rovello eens kijken, of alles rondom het huis veilig was en of er zich niet bij geval een metgezel van de zoeven gevangen indringer ophield. Die man vond alleen het motorrijwiel, dat geen duozitting had en ging gerustgesteld weer naar binnen.

Henderson stond op dat ogenblik juist in een klein, bedompt hokje van een duistere garage en sprak op gedempte, haastige toon tot Raffles, nu en dan ophoudend, om te luisteren.

Hij hing de hoorn weer aan de haak, liep vlug de garage uit, na te hebben betaald en begaf zich weer naar de achterzijde van Rovello's huis, in zichzelf mompelend :

— Dus voorlopig er geen politie bijhalen; als dat maar goed afloopt. Ik voel mij volstrekt niet gerust !

Zo zacht hij maar kon met zijn zwaar lichaam, klom Henderson over de lage muur, liep over het grasveldje, recht op het raam toe, dat zoeven zijn aandacht had getrokken en duwde er heel voorzichtig tegen.

Zoals te verwachten was bij een doorgezaagde spagnolet, week het raam onmiddellijk onder de druk van zijn hand en hij keek in de donkere kamer, op alles voorbereid, en vast voornemens desnoods te schieten, als het niet anders ging.

Er was echter niemand in het vertrek en hij kon ongemerkt naar binnen klauteren, waarna hij het raam weer sloot, zodat hij nu in het stikdonker stond, want hij had ook de gordijnen weer zorgvuldig dichtgetrokken.

Een koud zweet parelde op zijn voorhoofd en zijn geweldige vuisten spanden zich.

Er was iets in de stilte en in de duisternis, die hem omgaven, dat hem angst aanjoeg, en hem van een vrees vulde, die hem anders geheel vreemd was.

Hij luisterde even met de grootste aandacht, maar toen hij niets hoorde, knipte hij zijn zaklamp aan en opende een deur, die op een gang bleek uit te komen.

Aan zijn linkerhand zag hij vier tredjes, die naar beneden voerden, maar daaraan dacht hij niet. Naar zijn mening moest Brand zich ergens in het huis bevinden en zeker niet in de kelder. In ieder geval, zo meende hij, moest hij zich eerst overtuigen, dat binnenshuis alles in orde was.

Hij opende behoedzaam een paar deuren, keek in stikdonkere vertrekken, die hij met zijn zaklantaarn doorlichtte, zacht de naam van Brand fluisterend en ging dan weer verder, tot hij een trap vond, die hij haastig opliep. Waarschijnlijk was het een dienstrap, want er lag geen looper op. De treden kraakten een weinig en toen Henderson boven was, ging er plotseling een deur open, een golf licht stroomde naar buiten en hij stond, als het ware neus aan neus, met een bediende, die er slaperig uitzag en die alleen maar gekleed was in een flanellen pyama.

Achter hem keek Henderson in het binnenste van een vrij goed gemeubeld slaapvertrek. Maar dat duurde natuurlijk slechts een seconde. De verraste bediende keek de indringer met wijd opengespalkte ogen aan en sperde daarna zijn mond open, om te gaan schreeuwen, maar daartoe kreeg hij geen tijd, want de reus velde hem met een enkele slag.

Hij tilde de man op, alsof hij een kind was, droeg hem de kamer binnen, waar nu het elektrische licht brandde, legde hem op het zoeven verlaten bed neer en overtuigde zich, dat de man vooreerst niet weer bij kennis zou komen. Maar voor alle zekerheid bond hij hem met zijn eigen lakens op zijn bed vast en duwde hem een prop in de mond, zodat hij geen last meer van hem kon ondervinden.

Toen zette hij haastig zijn onderzoek voort, steeds vlugger, steeds met meer geraas, zich er niet meer om bekommerend, of een deur wat te hard dichtging, of hij tegen een meubel struikelde, steeds angstiger en altijd verbaasder, om die stilte en die schijnbare onbewoondheid.

Er waren drie verdiepingen en iedere verdieping onderzocht hij, zondse een

deur ongeopend te laten.

Hij begaf zich zelfs naar de zolderverdieping, maar ook daar ontdekte hij niets en in de grootste ongerustheid liep hij weer naar beneden, thans langs de hoofdtrap, die zijn voetstappen met een dikke loper versmoorde en bereikte tenslotte weer dezelfde gang, waar hij zijn onderzoekstocht begonnen was.

Hij wilde juist, vloekend van ongeduld en ongerustheid, zichzelf verwendend om het kostbare tijdverlies, die treden afgaan, toen een licht gerucht hem deed stilstaan.

Hij doofde onmiddellijk het licht van zijn lantaarn en stond in gebukte houding naast de deur van de kamer, die hij het eerst betreden had, na te zijn binnengeklommen.

De deur ging op een kier open en onmiddellijk stak hij zijn geweldige klauw door de opening en vatte een man in de borst, die hij toebeet:

— Als je een kikk geeft, knijp ik je strot dicht!

— Je maakt het iemand moeilijk genoeg, om een kikk te geven, James, zei een stem, die hem onmiddellijk verschrikt zijn vingers deed ontspannen en stamelen:

— Mylord! Ik herkende u niet in de duisternis; het is hier overal zo vervloekt donker.

— Hoe lang ben je hier?

— Op zijn minst een kwartier! Ik heb het hele huis doorzocht, maar niets gevonden. Mijnheer Brand is er niet en er is niemand, behalve een bediende, maar die slaapt; dat wil zeggen, ik heb hem in slaap gewiegd, omdat hij plotseling voor mijn neus stond.

— Wat heb je met hem gedaan? vroeg Raffles, in gespannen verwachting.

— Op zijn bed vastgebonden en gekneveld. Overbodig, geloof ik, want ik hem zijn bekoms gegeven voor een paar uur.

— Heb jij dat raam geforceerd?

— Neen Mylord, dat moet mijnheer Brand hebben gedaan.

— En je weet zeker in alle kamers van dit huis te zijn geweest, dat van Armand Rovello is?

— In alle kamers, tot de zolder toe, Mylord!

— Dan moeten zij mijnheer Brand overvallen hebben, en als zij niet boven de grond met hem zijn, dan zijn zij er natuurlijk onder! En wat zij met hem willen uitrichten, mij dunkt, dat ik het half en half begrijp! Vlug, James, en niet gearzeld ditmaal, want het gaat misschien om ons aller leven! Ik geloof, dat die Rovello voor niets zou terugdeinzen, als het betreft zijn geheimzinnige meester te verdedigen.

De twee mannen liepen voorzichtig de vier tredjes af, kwamen in de gang en werden eensklaps op hun weg gestuit door een vrij hoge, stalen deur.

Henderson strekte er de hand reeds naar uit, toen Raffles, snel als de gedachte, hem bij de arm greep en hem achteruitrukte.

— Raak nooit een metalen deur aan, in een huis als dit, het kon je dood zijn! waarschuwde hij.

Hij haalde een kleine voltmeter uit zijn zak, maar nauwelijks had hij het toestel in de nabijheid van de deur gebracht, of de naald sloeg ver uit en hij mompelde:

— Je ziet, dat ik gelijk had, de schurk heeft deze deur onder stroom gezet, en ik verzeker je, dat het heel wat meer is dan de gewone huisvoltagel!

Met koortsachtige haast ontsloot Raffles zijn gereedschapstas en beval op zachte toon:

— Hier is een breekijzer. Daar loopt de leiding, hier, deze oneffenheid in de muur! Maar wees voorzichtig, dat je alleen de ebonieten greep van het werktuig aanvat, anders zou de minste aanraking met het ontblote koper je onherroepelijk neerbliksemen.

Henderson, wat bleker dan anders, vatte het breekijzer voorzichtig aan, stak het in een voeg van de muur, brak de gipslaag weg, vond de zwartgelakte buis, waardoor de dikke leidingsdraden liepen, woelde de kabel bloot en knipte hem vervolgens door met een metaalschaar, die eyeneens beschermd was door dikke rubber wikkelingen.

Het werk had nog geen vijf minuten geduurd en het was afdoende geweest, want de voltmeter bleef thans in rust.

De deur zelf bood niet de minste tegenstand, want Raffles had het slot al spoedig weten te openen.

De twee mannen snelden de trap af, bereikten de reeds beschreven tunnel, waar nog het licht brandde en vlogen ze door, nu vast overtuigd, dat ze op het goede spoor waren, tot Raffles zijn hand ophief. Hij had de met ijzer beslagen houten deur gezien aan het einde, maar zijn scherp oor had ook het zoemen van een motor opgevangen, krachtig en diep.

Voor alle zekerheid overtuigde hij zich nogmaals, dat de deur gevaarloos was, althans niet onder stroom stond en toen legde hij de vinger op de lippen, bukte zich en luisterde met de grootste aandacht. Toen doofde hij zijn lamp en nu zag hij een dun lichtlijntje onder de deur, ten bewijze, dat daar achter licht brandde.

Hij knipte opnieuw zijn lamp aan en vatte de kruk van de deur, die hij heel voorzichtig begon om te draaien, tot dat hij bemerkte dat de deur begon te wijken.

Het eerste wat hij door de kier zag, was een zeer snel wentelende, zwarte, gedrongen machine. Daarna zag hij de voet van een man, blijkbaar in zittende houding en toen hoorde hij een doordringende kreet, onbeschrijfelijk smartelijk. Niets weerhield hem nu langer en met een gebrul als van een tijger rukte hij de deur verder open en sprong de machinekamer binnen.

Hij zag hoe een man bliksemsnel de hand ophief naar een schakelaar, maar vóór die hand het doel bereikte, vuurde hij.

De hand viel slap en machteloos neer en toen voelde Raffles iets aan zijn linkerschouder, alsof men hem daar fel met een zweep had geslagen. Een kogel had hem geschampt. Onmiddellijk schoot hij terug en een man viel, zolang hij was op de betonnen vloer neer en dat was meteen het einde van de strijd, want Henderson zorgde voor de rest.

Hij sloeg Hoot neer, die nog niet eens tijd had gehad om zijn eigen revolver te trekken en hij had reeds de hand uitgestoken naar de man, wiens hand gewond was, toen deze een wilde kreet slaakte, achteruit sprong en het volgende ogenblik verdwenen was, alsof de aarde hem had opgeslokt.

Henderson wilde op zijn beurt in het nauwe, zwarte gat springen, dat zich plotseling in een hoek van het vertrek had geopend, maar Raffles weerhield hem, door luidkeels te roepen :

— Laat hem gaan, James. De hemel mag weten, welk nadeel die duivel ons nog kan berokkenen als wij niet voortmaken.

Hij had spoedig de hefboom gevonden, die de machine stopzette, rukte de zijdeur open, en zag de ongelukkige Brand, die half bewusteloos, met het doodzweet op het voorhoofd, gebonden op de betonnen stoel zat.

Brand glimlachte zwakjes, toen hij Raffles als in een nevel herkende, en mompelde :

— Ze wilden weten waar je was, en ik wou het niet zeggen !

En daarop viel hij flauw.

— Dappere kerel ! mompelde Raffles, met een bijna moederlijke tederheid, het zweet van het bleke voorhoofd van zijn vriend wissend. Flug hem losgemaakt, James en dan weg met hem !

In allerijl ontgespten de twee mannen de riemen en Henderson droeg Brand, als een kind in zijn armen uit de kelder des doods en door de lange gang weer in het huis van Rovello.

Juist toen zij boven waren, sloeg Brand de ogen weer op en vroeg zwakjes :

— Alles in orde ?

— Bijna, mijn jongen ! antwoordde Raffles, zijn hand vattend en die drukkend. Ik heb hier nog een kleinigheid te onderzoeken. James, draag mijnheer Brand voorzichtig lange dezelfde weg weer terug en wacht mij met de auto voor het huis. Heb je erge pijn, Charles ?

— Het schikt ! antwoordde de jongeman, met een dappere poging om te glimlachen. Bekommer je niet om mij !

— Vlug dan wat ! Vooruit, James !

Zonder dat de vracht in zijn armen meer scheen te wegen dan een zuigeling, droeg Henderson Brand naar de auto van Raffles, die nauwelijks vijftig passen verder stond, op een donkere plek.

Raffles volgde hem enige tijd in de duisternis met zijn blikken en sneld toen het huis weer binnen...

Het kon omstreeks een kwartier later zijn, toen Henderson, die Brand voorzichtigt in de auto had neergezet, en hem daar behoedzaam wat masseerde, zijn meester weer zag terugkeren.

— Jij achter het stuur, James ! Laat het motorrijwiel van Brand maar waar het is. Ik zal mij met mijnheer Brand bemoeien.

Zodra de wagen zich in beweging zette, hernam Raffles op wat zachtere toon :

— Dat was een zware avond, Charles en voor jou het ergste, arme kerel ! Maar wij hebben niet vruchteloos dit alles doorstaan. Ik heb in mijn binnenzak bijna vijfduizend pond sterling aan geld en aan diamanten, die ik in de brandkast van Rovello heb gevonden. Maar ik vond er nog iets méér, ik vond

er de duidelijke aanwijzingen in, enkele brieven en een lijst van codewoorden, die mij de overtuiging schenken, dat die duivelse, wrede schurk, dat die Rovello de enige man ter wereld is, die mister X werkelijk kent !

— Als dat zo is, dan zou het goed geweest zijn, als je ook hem had neergeschoten, stamelde Brand, tot het uiterste verbaasd door deze onverwachte mededeling. Dan hadden wij hem nooit mogen laten ontvluchten !

— Dat was, helaas, niet te beletten, Charles ! Maar nu kan hij ons niet meer ontkomen, morgen is de politie in zijn huis.

... ..

En de politie kwam dan ook, zeer vroeg zelfs, door een anonieme boodschap gewaarschuwd. Zij vond een bewusteloze bediende, zij vond in de kelder een dode man, in wien zij een oude bekende ontdekte, maar Rovello vond zij niet.

Toen Raffles er van hoorde, haalde hij de schouders op en zei, half in zich zelf, half tot Brand, die, zwak nog in een leunstoel zat :

— Hij durfde het niet aan te blijven, toen hij zijn geheim ontdekt zag, maar ik zal hem terugvinden, dat zweer ik; en door hem Mister X !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAI

De Bedrieger Bedrogen

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Miljoenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van «Goudhaar».
 29. — «Goudhaar».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Misluke Samenzwering.
 58. — De Kooi des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose.
 68. — De Lokstem van het Goud.
 69. — Het geheim van de Boekenkist.
 70. — Het Revolutie Complot.
 71. — Het Verlaten Huis.
 72. — Het Spel met de Dood.
 73. — Het Verstoorde Feest.
 74. — Russisch Goud.
 75. — Een Moderne Robinson.
 76. — De Moord in Fenchurch Street.
 77. — Het Vioolwonder.
 78. — De Raadselachtige Moord.
 79. — Een Avontuur in China.
 80. — De Verborgene Schat.
 81. — De Chinese Schatkamer.
 82. — De Bende van de Gouden Ster.
 83. — Sensatie in de Opera.
 84. — De Folterkelder.
- IN VOORBEREIDING :**
85. — De Bedrieger bedrogen.
 86. — De Geheimen van Parijs.

